

บทนำ

ชื่อ : Gibson

รุ่น : J-45 Standard

ราคา : 90,000 >> 81,000 ฿

ไม่มีปัญญารู้จริง ๆ ะ

“เฮ้อออออออ”

“มึงถอนหายใจซะทีดีกว่าโลกจะแตกวันนี้”

นายเพราพนาไม่ตอบโต้คำประชด แค้นนอนหมดอาลัยตาย
อยากอยู่บนโซฟาตัวหนึ่งภายในห้องของเพื่อนสนิทอย่างนาย
เพราเพลิง ดวงตาสีน้ำตาลเข้มก็จ้องเพียงแค่น้ำจ่อไอแพดที่โชว์
ภาพของกีตาร์ทรงคลาสสิก ซึ่งมีราคาที่ได้กมมหาวิทยาลัยธรรมดา ๆ
อย่างเขาจับต้องไม่ได้

ว่าแล้วก็ดึงโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันบัญชีออนไลน์
เพื่อพบว่าในนั้นมีเงินเก็บอยู่แค่สามหมื่นเจ็ดพันบาทกับเศษสตางค์
อีกนิดหน่อย

“สี่หมื่นสี่ ภูจะหาเงินสี่หมื่นสี่จากที่ไหนมาวะ” ว่าแล้วก็ถอนหายใจอีกเฮือก

“ก็ไม่ต้องหา ไม่ต้องซื้อ ไอ้ของขวัญไร้สาระของมึงนะ”

ขณะที่เพื่อนสนิทก็สวนกลับมาทันควัน จนต้องหันไปมองด้วยสายตาเคื่องๆ

“ไร้สาระของมึง แต่มีสาระสำหรับกู”

“เอาเงินไปซื้อเช็ทท์ทอยยังคุ้มค่ากว่า”

“ไอ้เพลิง! กูไม่ใช่มึง”

คราวนี้เพลิงที่เล่นโทรศัพท์อยู่อีกฝั่งของโซฟายอมหันมาสบตา เลิกคิดว่าตนเองว่าอ้าวเหวอ แล้วก็แยมยืมหวานเจี๊ยบที่ซบให้ไบหน่านารักยั้มนำมองไม่รู้ก็เท่าตัว หากเพื่อนสนิทที่หลวมตัวคบกันมาสามปีก็รู้ว่าอย่าไปเชื่อหน้าตาของมัน เห็นเพลิงเป็นผู้ชายน่ารัก ตัวเล็ก เคะแตก เกิดมาเพื่อถูกเสียบแบบนี้ มันไม่ได้น่ารักไล่ชื่ออย่างหน้าตามัน

“ไอ้เพ้นท์ ภูมีวิธีดีกว่าของมึงที่หาเงินซื้อไอ้กีตาร์เหยียบแสนนั้นนะ...” ไอ้เพลิงวางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ แล้วจากนั้นร่างเล็กก็คืบคลานขึ้นมาบนตัวของเพ้นท์ที่กึ่งนั่งกึ่งนอนพิงหมอนอิงอยู่ ดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์ ไหนจะยื่นมือมาลูบต้นแขนเขาจนขนลุกชู่ แต่เพ้นท์ก็ยังไม่ขยับหนี รู้ตัวดีว่าอย่าไปเดินตามให้ถูกแกล้งมากกว่านี้

เพลิงโน้มหน้ามาข้างหู

“...ปล้ำแม่เลยสิ”

“...”

คนฟังไม่ตอบคำ แค่มองเรื้อนร่างแสนเช็ทท์เก็นชาย คอเสื้อที่ตกห้อยลงมาจนเห็นไปถึงตุ่มไตสีหวาน (ที่ไอ้เพลิงบารุงอย่างดี) แล้ววกกลับมามองดวงตาขุกขนของเด็กเจ้าเล่ห์ที่พร้อมจะยั่วไปทั่ว

แล้วเพลงก็ว่าต่อด้วยเสียงสั้นพรวด

“ไม่มีเงินก็เอาร่างกายเข้าแลกซะสิ แบบนี้ไง...” คนพูดลากมือมายังต้นขา ทำท่าจะสอนอย่างที่ปากว่า ทว่า...

ปัง!

“น้องเพลงอยู่มั๊ย พี่...”

“พี่สินธุ์!”

เพราะพนาขอยืนยันตรงนี้เลยว่า...สมน้ำหน้า!

เพราะทันใดนั้น ผู้ชายตัวโตที่ไขว่คว้าเข้ามาในห้องพร้อมกับถุงไปใหญ่ก็หน้าตาเคร่งเครียด ปล่อยถุงขนมลงพื้น ก้าวยาว ๆ เข้ามาจับแขนไฉ่เพลง แล้วออกแรงดึงทีเดียว ผู้ชายตัวเล็ก ๆ อย่างมันก็ลอยหวิวเข้าไปในอ้อมอกของคนขี้นหวง จนคนขี้นหววน้ำหน้าหดเหลือสองนิ้ว รีบฉีกยิ้มอ่อนแอแพนเป็นพัลวัน ปากก็แก้ตัวไปด้วย

“พี่สินธุ์อย่าเข้าใจเพลงผิดนะ~ เพลงกับไฉ่แฟนที่ไม่ได้ทำอะไรเลย เราแค่ดูก็ตลกกันเฉย ๆ แล้วพี่ก็เข้ามาพอดิ เชื้อเพลงน้ำ~ เพลงมีพี่สินธุ์คนเดียว ทั้งกายทั้งใจให้พี่สินธุ์คนเดียวคนเดียวเลยน้ำ” เพราะพนาแอบกลอกตา แต่ไม่พูดอะไร ไม่อยากจัดเรื่องเมื่อหลายเดือนก่อนขึ้นมาให้เพื่อนเสียหน้าเล่น

ตอนนั้นเพื่อนสนิทเขาปฏิเสธหัวชนฝาว่าไม่เอาคนอย่างพี่สินธุ์ที่ชื่อเซยแสนเซยมาเป็นแฟนหรอก มาดูตอนนี้สิ ติดผัวยิ่งกว่าอะไรดี

“แน่นอน” พี่สินธุ์หรีดตาเหมือนไม่แน่ใจ แต่พอเจอเพราะเพลงเอาหัวโถ้ไหลไปที่

“อืม พี่เชื่อก็ได้ครับ ขอโทษนะที่พี่เปลือยเสียงดังไล่ ก็น้องแฟนท์...อืม หล่อกว่าพี่ไม่รู้ก็เท่านั้น”

ตอนแรกว่าสมน้ำหน้าเพื่อนสนิท แต่ตอนนี้เพราะพนา...

สงสารตัวเอง

เขาไม่ได้อยากหล่อ บางทีก็อยากน่ารัก เอาแค่เดียวของเพื่อนสนิทก็ยังดี!

ความคิดของชายหนุ่มเจ้าของผมสี wood grey ที่อยากจะร้องให้ขึ้นมาดื้อ ๆ พลังมองแฟนของเพื่อนสนิทอย่างพีลีนรุ้

หนุ่มนิติศาสตร์ที่แม้จะสวมแว่นกรอบหนา หางตาตก แต่ก็ถือว่าเป็นหนุ่มหล่อรูปร่างสูงใหญ่ อาจจะดูคงแก่เรียนไปนิด แต่ก็ให้ความรู้สึกสุขุมนุ่มลึก เรียกได้ว่าเป็นคนหล่อ แต่เมื่ออีกฝ่ายบอกว่าเขาหล่อกว่าหลายเท่า คนที่อยากเกิดมาน่ารักกับเขาบ้างก็เหี่ยวสนิทได้แต่เหมองไปยังหน้าจอไอแพดที่ดับไปแล้ว จนเห็นเงาสะท้อนของตัวเอง

ภาพตรงหน้าคือชายหนุ่มวัยยี่สิบปีที่มีรูปหน้าเรียว จมูกโด่ง ริมฝีปากบางหากได้รูปสวย แต่เพราะดวงตาสองชั้นที่ค่อนข้างโต และกดลึก จึงให้ความรู้สึกคมคาย ยิ่งรับกับรูปคิ้ว หลายคนจึงบอกว่าพันธ์เป็นได้ทั้งหนุ่มหล่อและผู้ชายน่ารัก ซึ่งดูเหมือนจะไปทางอย่างแรกมากกว่า แม้ว่าเขาจะพยายามลดความเข้มของดวงตาลงไปด้วยการทำผมสีอ่อนเป็นสีวู้ดเกรย์ แต่พีลีนรุ้ก็ยังเลือกจะชมว่าเขาหล่อมากกว่าน่ารักเสียอย่างนั้น

คนอื่นชมไม่เท่าไรหรอก แต่เจ็บใจสุดคือคนที่เขาอยากจะซ้อก็ตาร์ไปให้เป็นของขวัญวันเกิดเนี่ยสิ

‘พันธ์ยังโตยิ่งหล่อ พี่สู้ไม่ได้แล้วนะเนี่ย’

‘ไม่ว้าย! กูไม่ได้อยากหล่อ กูอยากน่ารักในสายตาเมียอะ!’

“มันเนี่ยนะหล่อ พี่ลีนรุ้สายตาตาล้นลงหรือเปล่า”

นี่ไม่รู้ว่ไอ้เพลิงช่วยหรือด่าซ้ำ จนนได้แต่มองมันด้วยสายตาขุ่น ๆ ก่อนจะเอ่ยปากบ้าง

“ฟีนินธุ์ไม่ต้องกลัวครับ จ้างผมร้อยล้านก็ไม่เอาไอ้เพื่อนเรานี้
นี่มาเป็นแฟนหรอก”

“พูดเหมือนกูจะเอามึงนั่นแหละ ได้กันเองแล้วใครจะเสียอะไร
ใช่แล้ว ไม่ว่าจะเพราพนาหรือเพราเพลิงก็สถานะเดียวกัน...
รับ 100% เลยครับผม

“ไม่ใช่กูแล้วกัน”

เพ้นท์พึมพำกับตัวเอง มองเพื่อนสนิทถึงแขนแฟนให้นั่งข้าง
กัน แล้วมันก็ไม่อายเพื่อนซะละ จัดการกระโดดขึ้นไปนั่งทับตัก
เอนหัวพิงไหล่ ชนิดที่เพื่อนอย่างเขาเองก็เห็นจนชินชา...ก็ถ้ามันจะ
สวาทหวานไม่สนหัวใครหน้าไหนมาหลายเดือนนะ

“แล้วนี่ทำอะไรกันอยู่เหรอ พี่มากวนหรือเปล่าครับ ให้พี่กลับไป
ไปที่ห้องก่อนมัย”

ห้องของฟีนินธุ์ก็อยู่ชั้นบนของไอ้เพลิงพอดิบพอดี เรียกว่า
คุณูปเพราละवादก็ได้ที่จับคนจริงจับกับคนเรามาคู่กันได้

“ฮือ ไม่เอา เเพลิงไม่ให้ฟีนินธุ์ไป อยู่เนี่ยแหละเนอะ เดี่ยวไอ้
เพ้นท์ก็กลับแล้ว”

“ไอ้เพลิง! มึงเป็นคนเรียกกูให้มาทำผัดซีอิ้วให้มึงแดกนะ” คน
ถูกเรียกมาต้องประท้วงให้รู้ซะบ้างว่านี่ไม่ได้มาเอง มึงนั่นแหละที่
เรียกกูมา และนั่นก็ทำให้ไอ้เพื่อนแสบว่าด้วยรอยยิ้มกว้าง

“ก็ตอนแรกฟีนินธุ์บอกว่าวันนี้ไม่ว่างนี่หว่า ฟีนินธุ์มาหา
แปลว่าว่างแล้ว มึงจะกลับก็กลับได้เลยนะ กูก็เกรงใจใจ เรียกเพื่อน
มาตอนปิดเทอม แทนที่มึงจะได้พักผ่อนให้เต็มที่”

เพราพนาสาบานได้ว่าเขาจะไม่รับสายมันครึ่งหน้า!

ใจคิดแบบนั้น แต่สุดท้ายก็ใจอ่อนให้มันทุกที

ชายหนุ่มคิดพลางลุกขึ้นยืน ทำท่าจะกลับบ้านจริงๆ

“ถูกล้อเล่นน่า กินข้าวก่อนเดี๋ยวค่อยกลับ” ไอ้เพลิงรีบแย้ง
เอื้อมมือมาดึงแขน หากคนที่กำลังก่อกวนเรื่องเงินก็ส่ายหน้า

“ถูกลบตีกว่า ต้องคิดเรื่องหาเงินอีก”

“น้องเพ้นท์ พี่ขอโทษนะครับ” พี่สินธุ์ก็บอกอย่างรู้สึกผิด จน
หันไปส่งยิ้มให้ บอกด้วยน้ำเสียงเข้าใจ

“พี่สินธุ์ไม่ต้องขอโทษผมหรอก ดีชะอีก ผมจะได้ไม่เปลืองแรง
ทำอะไรให้อีเพลิงกิน”

เอาเวลาไปคิดดีกว่าว่าจะหาเงินก้อนนั้นยังไฉน

เพ้นท์ก้าวยาว ๆ ไปคว้ากระเป๋าทิ้งไว้ ปากบอกเพื่อน
สนิทไปด้วยอย่างไมเคิดมาก

ก็ถ้าคิดมากคงมาเป็นเพื่อนกับไอ้เพลิงไม่ได้

“ของที่ถูกซื้อมาก็ให้พี่สินธุ์ทำให้มึงกินแล้วกันนะ กูขี้เกียจเอา
กลับ แล้วกินด้วยละ ไม่มีใครทำให้กินก็ไมยอมกิน”

ไอ้เพลิงเป็นคนทำกับข้าวไม่เป็น อย่างว่าแต่ทำกับข้าวเลย เปิด
แก๊สยังกลัวทำคอนโดมิเนียมเขาไหม้ ส่วนใหญ่มันเลยอาศัยแค่ร้าน
อาหารตามสั่งได้ตึก ไม่ก็อาหารเดลิเวอรี่ เพ้นท์ที่รู้วิถีชีวิตของเพื่อน
ตัวเองดีตั้งแต่ปีหนึ่งเลยอดไม่ได้ที่จะแวะเวียนมาทำกับข้าวยัดใส่ตู้
ให้มัน ติดเป็นนิสัยไปแล้ว แต่หลังจากนี้เขาคงห้วงมันน้อยลง มาหา
มันน้อยลงแล้ว

“ค่าของล่ะไอ้เพ้นท์”

ทุกที่ไอ้เพลิงเป็นคนจ่ายค่าวัตถุดิบ เพราะเพ้นท์เองก็ทำตาม
เมนูที่มันบอกว่าอยากแดก

“ไม่เป็นไร นี่กูจิกมาจากตู้เย็นในบ้าน ไม่ก็ถังค์” คนพูดว่า
พลางยกมือไหว้รุ่นพี่อีกคน “งั้นผมไปแล้วนะ สวัสดีครับพี่สินธุ์”

“ครับ กลับดี ๆ นะครับ”

เพราพนาเดินมาจนจะถึงประตูห้องเพื่อนแล้ว ไม่ทันสังเกต
ว่าเพื่อนสนิททำหน้าคิดหนัก และก็ร้องขึ้นมาเสียงดัง

“กูรู้แล้วว่างานอะไรที่มึงจะหาเงินได้เท่านั้น!”

ขวับ!

คนฟังงี้หันกลับไปแทบไม่ทัน ตาพราวขึ้นมาทันที แล้วก็ดับ
วูบลง เพราะงานเดียวที่คิดออกว่าจะหาเงินสี่หมื่นสี่พันบาทได้ใน
เดือนเดียวคงมีแค่การขายตัว ซึ่งไอ้เพ้นท์บอกเลยว่าต่อให้จนตรอก
แค่ไหนก็ไม่มีทางทำ แต่ดูเหมือนคนให้ความหวังจะมั่นใจเกินร้อย

“แป็บนี่นะ ขอกูโทร.หาพี่ชายแป็บ”

แม้ใจจะไม่เชื่อ แต่ก็ยอมหยุดรอเพื่อนสนิทที่กำลังโทร.หาพี่
ชายคนโตอย่างว่องไว คุยกันแค่ไม่กี่ประโยคก็หันมามองด้วยแวว
ตา...เจ้าเล่ห์

“กูหางานให้มึงได้แล้ว เดี่ยวกูส่งที่อยู่เข้าไลน์มึง มะรินนี่ไป
ตามนั่นได้เลย”

“เฮ้ย ๆ ๆ มึงหมายความว่าไง กูงง ตกลงว่างานอะไรวะ” เพ้นท์
รีบดักคอ มองคนที่ยิ้มกริ่มขึ้นมาทันที

“งานนี้ชื่อว่า...**นายกำนัลอาณู**”

“ฮะ!?”

คราวนี้นุ่มหล่อที่อยากน่ารักทำได้แค่ร้องเสียงหลง
แน่ใจหรือว่านั่นชื่ออาชีพ

เนื่องจากการจ้างงานที่เกิดแบบปูบับจับพลัน หลังจากนั้น
สองวัน นายเพราพนาจึงกำลังยืนอยู่หน้าประตูรั้วไม้ระแนงสีเข้มที่
ขนาบข้างด้วยเสาอิฐสีแดงหม่น เชื่อมกับรั้วไม้ระแนงสีเดียวกันที่กิน
อาณาบริเวณกว้างขวาง จากนั้นก็ก้มลงมองมือข้างหนึ่งที่ถือกุญแจ

ขนาดเล็กซึ่งเอาไว้เปิดประตูรั้วเล็กด้านข้าง ไล่สายตาไปยังมือ
อีกข้างที่มีถุงพลาสติกใบโตประทับตราซูเปอร์มาร์เกตชื่อดัง แล้วก็
กลืนน้ำลายเอื้อมมือใหญ่

หลวมตัว

ใช่ แฟนท์ขอใช้คำนี้...เขาหลวมตัว

ครั้งนี้ก็เหมือนครั้งที่เฟลอหลวมตัวเป็นเพื่อนกับไอ้เพลิงนั่น
แหละ เนื่องจากเรียนคณะเดียวกัน เอกเดียวกัน แถมซื้อมือถือยี่ห้อ
ยี่ห้อติดกัน เขาจึงหลวมตัวมาเป็นเพื่อนสนิทกับไอ้เพลิงมาสามปี
และครั้งนี้แฟนท์ก็ยังหลวมตัวเชื่อคำเพื่อนให้นั่งรถมายังบ้านของคน
ที่ไม่เคยเจอหน้ากันมาก่อนเลยสักครั้ง

บ้านหลังนี้

บ้านของอาไอ้เพลิง

นายจ้างคนปัจจุบันของเขา

‘คือจ๊ะไอ้แฟนท์ อาถูกเฟิงจะหย่ากับเมียอะ ตอนนีที่บ้านอา
ไม่มีคนงานอยู่เลยสักคน อาเองก็ไม่ชอบให้ใครเข้ามายุ่งวุ่นวาย พอ
หย่าแล้ว อาก็ให้คนของอาสะใภ้กูออกไปหมด ทุกวันนี้แม่กูเลยให้
พี่คนงานที่บ้านกูมาทำความสะอาดบ้านอาสัปดาห์ละสองสามครั้ง
แต่มีงฟอนนี่ภาพออกปะ อาถูกก็ผู้ชายคนเดียว ทำกับข้าวไม่เป็น กู
ก็เป็นห่วงใจ แต่มึงก็รู้ใช่ไหมว่ากูเองก็ทำอะไรไม่เป็นเหมือนกัน ไม่ใช่
แค่กูด้วยนะ จะพี่ชายกูหรือน้องสาวกูก็กินเป็นอย่างเดียว แต่ทำให้
คนอื่นกินไม่ได้’

เขานึกภาพออกชัดแจ๋เลย ไม่งั้นจะทำกับข้าวให้ไอ้เพลิงกิน
มาได้ไงตั้งสามปี

หากคำพูดของเพื่อนทำให้แฟนท์สยดอย่างบอกไม่ถูก เพราะ
เพื่อนสนิทเคยบอกว่าอาเป็นคนเลี้ยงมันมา ขนาดไอ้เพลิง เขายัง

รับมือไม่ไหว แล้วกับอาหมันนี่จะขึ้นไหนวะ

นอกจากนั้น...

‘มึงไม่ต้องเกร็งไป อาภูก็คิดนั่นไง อาพรอสที่ถูกเล่าให้มึงฟัง บ่อย ๆ’

พอมันพูด เขาก็ยิ่งสยอง เพราะจดจำชื่อนี้ได้ขึ้นใจ

อาพรอสที่เคยเป็นอดีตพระเอกชื่อดัง มีแฟนคลับถล่มทลาย แต่ออกจากการแสดงมาทำงานเบื้องหลัง ปัจจุบันเป็นผู้กำกับที่สร้างชื่อมาแล้วหลายเรื่อง...คนนั้นอะนะ!

เด็กนิเทศฯปีสามกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ การต้องมาเจออาเพื่อนว่าเกร็งแล้ว แต่เน่เกร็งกว่าไม่รู้ก็เท่าเมื่อคนคนนั้นเป็นคนมีชื่อเสียง หน้าตาดีมาก แถมมีตำแหน่งพระเอกแห่งยุคเมื่อสิบปีก่อน เป็นไปการันตี

‘เอาน่ามึง แค่เดือนเดียวเอง อาภูกะเพ็งหยา ตอนนี้อะไรก็ไม่เข้าที่เข้าทาง อาภูกียังหาคนไว้วางใจมาดูแลบ้านไม่ได้ แต่มึงเป็นเพื่อนที่ถูกรับประกัน อาภูกะโอเคกับมึงอยู่แล้ว ส่วนมึงเองก็แค่แวะไปทำกับข้าวให้อาภูกินละแค่ชั่วโมงสองชั่วโมง วันไหนอาภูกะไม่อยู่บ้านก็ไม่ต้องไป แล้วพอเราจะเปิดเทอม อาภูกะหาคนมาทำงานได้สักคนสองคนละน่า’

เขากียังไม่เห็นด้วยอยู่ดี ถ้ามีเงินขนาดนั้น จะจ้างใครมาทำงานให้ก็ได้ จะจ้างทำไมแค่เด็กปีสามที่พอทำกับข้าวได้ แต่...

‘พี่พายอนุมติมาแล้วว่าให้สี่หมื่น แล้วถ้ามึงทำกับข้าวถูกปากอา เชื่อกะว่าอาภูกะให้ทิปมึงอีกหมื่นสองหมื่นแน่ ๆ อาภูกะจกวางอยู่แล้ว’

ต่อให้ใจรู้สึกตึงตึง ๆ กับข้อตกลงนี้ยังไง แต่จำนวนเงินที่เพื่อนเสนอให้ก็ตอบได้แค่คำเดียว

ตกลง!

ใครไม่ตกลงก็บ้าแล้ว! ทำกับข้าวให้วันละแค่ชั่วโมงสองชั่วโมง
ได้เดือนละสี่หมื่น ต่อให้มาทำทุกวัน เขาก็ยอมมาละวะ

“ผมซื้อกีตาร์ให้พี่ได้แน่ๆ รอหน่อยนะ”

เพ้นท์พึมพำกับตัวเอง แล้วก็ตัดสินใจดอด แต่เมื่อไม่มี
เสียงตอบรับ ชายหนุ่มก็จัดการใช้กุญแจไขประตูเล็ก แล้วก้าวเข้าไป
ในบ้านอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“ขอโทษนะครับ มีใครอยู่หรือเปล่า”

หลังประตูรั้วคือบ้านหลังใหญ่ซึ่งมีที่จอดรถได้มากกว่าห้าคัน
แต่กลับมีรถจอดอยู่แค่สองคันเท่านั้น ตัวบ้านมีขนาดค่อนข้างใหญ่
รูปทรงทันสมัย ชั้นล่างเน้นกระจกที่ทำให้มองเข้าไปถึงห้องรับแขก
ที่มีเฟอร์นิเจอร์อยู่น้อยชิ้น รอบบ้านเป็นสนามหญ้าที่เหมือนเพิ่งตัด
ไปไม่กี่วัน เลยไปด้านหลัง แลเห็นทิวไผ่ยาวเป็นแนวสีเขียวสด
เหมือนเป็นกำแพงรั้วด้านหลังบ้าน

แต่...ไม่มีเสียงตอบรับ

“ขอโทษนะครับ อาฟรอสครับ”

เพ้นท์ส่งเสียงเรียก ไม่กล้าเดินสู่สี่มุมห้าเข้าบ้านเขา ปากก็
ตะโกนเสียงดังขึ้น ลังเลว่าควรจะโทร.หาเพื่อนสนิทมั้ย

ไอ้เพ็งเหมือนเคยบอกว่าอาฟรอสมีสตูดิโอเก็บเสียงในบ้าน
ด้วย ดังนั้นอาจจะไม่ได้ยินที่เขาเรียก

“อาฟรอสครับ!”

เพ้นท์เรียกอีกครั้ง ทั้งที่หีบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเตรียมต่อ
สายหาเพื่อนแล้ว

“อยู่หลังบ้าน เดินมาเลย”

ทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียงทุ้มที่ตะโกนมาจากด้านหลังบ้านจน

ชะงัก แล้วสุดท้ายใจเข้าเต็มปอด

แฟนหัยอมรับว่าเขาทั้งตื่นเต้น ทั้งเกร็งจนหายใจแทบไม่ออก
ผู้ชายคนนี้เป็นอาสูดที่รักที่ไอ้เพลิงเล่าให้ฟังมาแล้วไม่รู้กี่ร้อย
รอบ ทั้งความเก่งในฐานะนักแสดง ความสามารถในการในฐานะผู้กำกับ
ไหนจะเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดในโลกในสายตาของเพื่อน และแฟนที่ต้อง
ยอมรับว่าพอเพื่อนเอารูปมาให้ดู ผู้ชายคนนี้ก็หล่อระดับที่เขาต้อง
ไม่กล้าสบตา แต่ตอนนี้เขากำลังยืนอยู่ในบ้านของผู้ชายคนนั้น แล้ว
จะไม่ทำให้ประสาทเสียได้อย่างไร

ชายหนุ่มชักเกรงว่าถ้าเผลอทำอะไรให้ไม่พอใจ เส้นทางอาชีพ
ในอนาคตของเขาก็อาจจะดับไปด้วยก็ได้

“เอวอะ”

แต่ในเมื่อมาแล้วจะถอยหลังกลับก็ไม่ใช่นิสัย แฟนที่จิงกำหูลูก
พลาสติกที่บรรจุเนื้อสัตว์และผักหลายชนิดไปยังด้านหลังบ้าน

ยังงิอาฟรอสก็คน ไม่ใช่เทพบุตรหรือมารร้ายที่ไหน ไม่เห็น
ต้องกลัวเลย

แฟนที่คิดยามที่ก้าวพ้นมุมบ้าน แล้วเขาก็ได้เห็นสักที่ อาหนุ่ม
ที่ไอ้เพลิงเล่ากรอกหูมาแล้วไม่รู้กี่รอบ

ผู้ชายที่ทำให้ร่างเพรียวอ้าปากพะงาบ ๆ

ผู้ชายที่เคยเป็นถึงพระเอกดังอันดับหนึ่งที่ได้ยินมาว่าหล่อ
ชนิดสบตาแล้วกรีดสลับ

ผู้ชายคนนั้นที่สวมเสื้อและกางเกงม่อฮ่อมสีน้ำเงินเข้มที่
เปรอะฝุ่น และกำลังเอาผ้าขาวม้าสีดุนที่พาดคออยู่เช็ดหน้าเปื้อน
ดิน

ผู้ชายคนนั้นแหละที่กำลังยื่นหน้าไม่แกล้งไม่ได้ส่งมาให้
“ทำแกงหน่อไม้ให้กินหน่อยสิ”

เนี่ยนะผู้ชายที่เคยทำให้สาวครึ่งค่อนประเทศร๊อคสลบ!
นี่มันหนุ่มวัยเด็กที่ทำตัวเหมือนเพ็งปลดเกษียณไม่ใช่หรอ!!!

“ไอ้เพลิง มึงบอกกามาซะดี ๆ อย่าให้ต้องเค้นว่าวางแผนอะไรไว้”

ในเวลาเดียวกัน เพราเพลิงก็กำลังนั่งกินข้าวกับเพื่อนสนิท
อีกคน...แอนเดรีย...สาวสวยลูกครึ่งรัสเซียที่หรีตามองอย่างรู้ทัน

“มึงรู้อยู่แล้วจะถามทำไม”

คนฟังหัวเราะฮิ

“เรื่องที่มึงส่งไอ้เพ้นท์ไปให้อามิงนะหรอ คิดว่าจะเวิร์กหรอ
วะ”

“เวิร์กไม่เวิร์ก อากูก็หย่าแล้ว แถมไอ้เพ้นท์เองก็...น่าเอา”
เพราเพลิงยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นมาทันที แบบที่แอนเดรียมองอยู่อดใจ
ใหญ่ๆ

“มึงคิดว่าอามิงจะทำให้ไอ้เพ้นท์ตัดใจจากรักครั้งแรกได้จริง
อะ”

“ก็ถ้าจะมีใครที่ทำให้คนยึดมั่นถือมั่นอย่างไอ้เพ้นท์ปล่อยวาง
ได้ก็ต้องระดับอากูเนียแหละ”

“แล้วมึงไม่คิดหรอว่าอามิงจะฟินไอ้เพ้นท์แล้วทิ้ง”

คำถามที่เพลิงแสร้งเบิกตากว้าง แล้วสวนกลับ

“นี่มึงกำลังดูถูกเสน่ห์เพื่อนมึงอยู่นะต่างดาว”

“กูย้าอีกทีว่ากูเกิดที่ไทย แต่ก็จริง ไอ้เพ้นท์แม่งไม่เคยรู้ตัวเลย
ว่ามันเป็นคนมีเสน่ห์แค่ไหน” แอนเดรียว่าซ้ำๆ แต่พักเดียว รอยยิ้ม
ดูจะเดียวกันก็ปรากฏขึ้นมาบนใบหน้า ยกมือมาลูบปลายคางอย่าง
เห็นดีเห็นงามด้วย

“ระดับอาฟรอสเหรวะ ไม่เลว ถึงเวลาตัวขงอย่างกูออกโรงแล้วสิ”

“ก็ถ้ากูได้ไอ้เพ้นท์เป็นอาสะไก้ กูยอมเลี้ยงเหล้าขวดละหมื่นมึงเลย”

“อย่าพูดเหมือนเพื่อนมึงเห็นแก่เงิน กูถือคติอยากให้เป็นได้ชั่วดี แต่กูจืดไว้และ คู่นี้ได้กันเมื่อไหร่ มึงจ่าย”

รอยยิ้มของสองเพื่อนที่หากเพ้นท์อยู่ตรงนี้ คงต้องขอดิดใหม่ อีกรอบว่าควรจะเลิกคบพวกมันดีมัย

เวลานี้สองเพื่อนสนิทจึงกำลังประชุมกันลับหลังว่าด้วย...โยนหนุ่มซิงนามเพราพนาเข้าปากของผู้ชายที่ชื่อว่าอาฟรอส

งานนี้ถ้าไม่ได้กันอย่าเรียกทั้งคู่ว่าคู่หูตัวขงเลย!

ตอนที่ 1

สัมภาษณ์งานสโตร์ออฟโรส

“ฉันทำผิดหน่อยไหมแทนแล้วกัน”

“อาฟรอสครับ ผมบอกแล้วไงว่าไม่ใช่หน่อไม้ทุกพันธุ์ที่กินได้
แล้วหน่อไม้ของอา ก็แก่จนกินไม่ได้แล้ว”

เพราะพนาไม่รู้ว่าเขาควรจะทำหรือเหนื่อยหน่ายใจดี เพราะ
บอกกับผู้ชายตัวโตในชุดม่อฮ่อมมาสวมรอบแล้วว่าหน่อไม้ที่อีกฝ่าย
ชุดจนเต็มอ้อมแขนแก่เกินกว่าที่จะเอามาทำอาหาร ไม่เพียงเท่านั้น
เขายังไม่รู้ด้วยว่าต้นไผ่ที่ปลูกยาวทั้งแนวรั้วเป็นพันธุ์อะไร ไม่รู้ว่ากิน
ได้หรือเปล่า แต่อาฟรอสก็ยังเสนอเมนูใหม่ออกมาเรื่อยๆ รวากับ
ว่าจะกินให้ได้

“ฉันแกงจิืดใส่หน่อไม้ ต้ม ๆ ไปเดี๋ยวก็nimกินได้เอง”

นี่เขากำลังรับมือกับอดีตพระเอกชื่อดังหรือแค่คนแก่หัวดื้อ
กันแน่

ชายหนุ่มคิดพลางเหลือบไปมองผู้ชายตัวโตที่กำลังนั่งอยู่บน
สตูลเคาน์เตอร์ครัว ใช้ปลายของผ้าขาวม้าเช็ดเหงื่อที่ชุ่มโชกไปหน้า

แต่ดวงหน้าคมก็ยังฉายแววดั่งอรัญजनชนนิกไปถึง...

“เหมือนตาเลย”

อ้อ เหมือนคุณตาที่เสียไปเมื่อสองปีก่อนปะ

“หมายถึงใคร”

คนหลุดปากสะดุ้งโหยง รีบหันกลับไปมองครัวสุดหุ้ที่ถอดแบบออกมาจากนิยายสรวงแต่งบ้าน ชักหัวน้ใจว่าอาจจะทำให้นายจ้างไม่พอใจตั้งแต่การทำงานวันแรก

“ดูแลขนาดนั้นเชียว”

“เอ่อ...”

“เฮ้อ อาก้ออายุไม่น้อยแล้ว มันก็จะเหี่ยว ๆ หน่อยนะนะ”

คนลนรีบหันกลับมาทันที เพราะหมายจะแก้คำ แต่ต้องเบิกตากว้าง เพราะ...

“มันก็ตามอายุของมัน”

อาฟรอสกำลังดึงขอบกางเกงเพื่อก้มลงมองสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใน!!!

“อาฟรอสทำอะไรครับ!” เพ้นท์ถามเสียงหลง มองคนที่เงยหน้าขึ้นมาสบตา แล้วบอกเต็มปากเต็มคำ

“ก็เราว่าหน่อไม้ของอาแก่ อาก้อเลยเช็คสภาพของมันหน่อย”

“ผมไม่ได้หมายถึง...คือไม่ได้หมายถึง...นี่! ผมพูดถึงนี้ต่างหาก หน่อไม้นี้ ไม่ใช่หน่อไม้นั้น!!!”

กุลิมไปได้ยังงี้ว่านี่คืออาแท้ ๆ ที่เลี้ยงดูไ้เพลิงมากับมือ!

เพ้นท์ถึงคราวปากคอสั่น ได้แต่พูดประโยคเดิมซ้ำ ๆ แบบคนคิดอะไรไม่ออก แล้วก็กล่าไปคว่าหน่อไม้แก่ขึ้นมาชูให้ดูทั้งที่หน้าแดงก่ำ อธิบายให้อีกคนฟังว่าเขาไม่ได้หมายถึงปิกาจูของอาเลยสักนิด

“ทีหลังก็พูดให้เคลียร์สิ”

อาฟรอสพยักหน้าหงิก ๆ ยอมปล่อยมือจากขอบกางเกง ยางยืด ทำเหมือนว่าเมื่อครู่นี้จะมีอะไรเกิดขึ้นด้วยการเปลี่ยนเรื่อง หน้าตาเฉย

“แล้วตกลงจะทำชุปหน่อไม้ให้อากินไหม้ย”

“อาฟรอส ก็ผมบอกแล้วไงว่าหน่อไม้ของอาแก่จนกินไม่ได้!”

การพูดคุยที่ไม่เดินหน้าสักทีทำให้พื้นที่ตะโกลนออกมาเสียงดัง ลืมความอับอายที่มีคนยืนดูหนอนน้อยตรงหน้าไปเสียสิ้น แล้วก็จัดการเดินไปลากผู้ชายตัวโตเป็นตึกให้ลุกจากเก้าอี้ ดันหลังให้ออกจากห้องครัวอย่างเดาได้ว่าขึ้นปล่อยให้ป่วนไปเรื่อย ๆ ข้าวกลางวัน คงไม่ได้กินกันแล้วละ

“จะให้อาไปไหน นี่บ้านอานะ”

“อาจะไปไหนก็ไป เดี่ยวผมทำเสร็จแล้วผมเรียกเอง”

“เผด็จการ”

“เออ ผมเผด็จการ!”

ความเกรงใจที่มีแต่แรกเริ่มมันหายวับไปแล้ว เหลือเพียงความรู้สึกที่ว่ากำลังต่อกรกับคนแก่ดื้อรั้นจนน่าปวดหัว สองมือจึงทิ้งผลักทั้งต้นคนเหวี่ยงท่วมให้ออกจากอาณาเขตครัว

“เออ อาอยากกิน...”

“พอ! ผมไม่ทำหน่อไม้ให้อากินหรอก!”

พื้นที่ดินเจ้าของบ้านมากปัญหาออกจากห้องครัวสำเร็จจนได้ แล้วก็กลับมามีนท่ามือกับเคาน์เตอร์ครัว ใจจริงอยากจะเอามือมาขยำผมแรง ๆ เพราะพานึกไปถึงช่วงแรกที่เจอไอ้เพลิงเสียอย่างนั้น

รับมืออยากเหมือนกันเลย!

“กูจะไหวมั้ยวะเนี่ย”

ตั้งแต่ที่เขาไหลหน้าม้ายังบ้านหลังนี้ สาบานได้ว่ายังไม่ได้นำนัตว์เลยว่่าชื่ออะไร มาทำอะไร เพราะมัวแต่เถียงกันเรื่องหน่อไม้เจ้าปัญหา แถมตอนนี้เขายังต้องมาคิดไม่ตกว่าควรจะทำอะไรเป็นม้อกลางวันให้อาของเพื่อนดี จากตอนแรกจะถามว่าอยากทานอะไรเป็นพิเศษ แต่ตอนนี้ก็ออกเลยว่่าถ้าถามออกไปคงเป็น...

สายตาเหลือบมองไปยังกองหน่อไม้แล้วถอนหายใจดังเฮือกสิ่งที่พรพนาทำจึงเป็นการเดินไปยังตู้เย็น ไม่คาดหวังว่่าตู้เย็นของผู้ชายที่เพ่งหย่าขาดจากภรรยาจะมีอะไรมากมายนัก แต่ก็ไม่คิดเหมือนกันว่่าจะเจออะไรแบบนี้

“นี่ตู้เย็นหรือตู้เหล้า”

เพ้นท์ตาโตขึ้นหน่อย เพราะตู้เย็นบ้านนี้มีทั้งเหล้า ทั้งเบียร์ ทั้งไวน์หลายชนิดอัดกันจนแน่น เหลือที่ไม่มากนักให้ชีสอีกหลายชนิดที่ขอเดว่่าทางนั้นเอามาเป็นกับแกล้มไวน์ พอเปิดช่องฟรีซก็เจอกับเนื้อวัวอีกหลายส่วน ทั้งทีโบน เสือร้องไห้ สันนอก สันใน ทั้งแบบของไทยและเนื้อออสเตรเลีย

อืม ทั้งหมดมีแค่นี้แหละ

เนื้อ เหล้า ชีส

นี่มันตู้เย็นของผู้ชายกินเนื้อที่แดกเหล้าต่างข้าวหรือเปลว่่าวะ
ทันใดนั้นคำพูดของเพื่อนก็ลอยเข้ามาในหัว

‘อาภู่เพ่งหย่า’

เพ้นท์อ่อนวูบลงทันที ความสงสัยร่ว่งวาบเข้ามาในหัวใจ เพราะเขาฟังเรื่องของอาฟรอสมานาน แน่จนว่่ารวมทั้งชีวิตรักของทางนั้นด้วย

ไฉ่เพลิงว่่าอาฟรอสเคยผิดหวังกับความรักจนทำให้เลิกเป็น

ดารา แล้วยังหย่ากับภรรยาอีก ที่เขาได้เห็นอาฟรอสทำตัวรับมือนายกแบบนี้ อาจจะเป็นเกราะป้องกันของทางนั้นที่ไม่อยากให้คนนอกเห็นความเสียหายจากการต้องผิดหวังซ้ำ ๆ ก็ได้

ทันใดนั้น พันท์ก็จัดการรื้อข้าวของหลายอย่างที่เพิ่งซื้อออกมาวางเรียงเต็มเคาน์เตอร์ด้วยสีหน้ามุ่งมั่น

ผมไม่รู้หรอกว่าอาใช้ชีวิตยังไง แต่...

“ตราบใดที่ผมทำงานกับอา ผมจะทำทุกอย่างให้อากลับมาเป็นปกติให้ได้!”

พันท์ขอเดาว่าอาการพูดไม่รู้เรื่องของอาฟรอสเกิดจากความเสียใจ ดังนั้น เขาจะช่วยเพื่อนสนิทเขาคุณอาสุดเท่ที่มันเล่าให้ฟังกลับมาให้ได้

หรือบางที...เขาอาจจะแค่เอาความเสียใจของอามาทับซ้อนกับความเสียใจของเขาอยู่ก็ได้

หลังจากนั้นพักใหญ่ๆ

กลิ่นหอมของอาหารก็ลอยไปทั่วบ้าน เชิญชวนเจ้าของบ้านให้เดินมาหย่อนก้นนั่งบนเก้าอี้โต๊ะกินข้าวอย่างที่ไม่ต้องเรียก ดวงตาคู๋คมก็จับจ้องเพียงจานอาหารในมือของพันท์จนพ่อครัวคนเก่งชักประหม่า ก้มลงมองสิ่งที่อยู่บนจานอย่างไม่แน่ใจ

เขาอาจจะทำอาหารถูกปากไอ้เพลิง แต่ไม่ได้หมายความว่า จะถูกปากอาของมันไปด้วยเสียหน่อย

ส่วนเมนูที่เขาเลือกในวันนี้...สเต็กแฮมเบิร์กพร้อมผักย่าง ราดด้วยซอสมะเขือเทศสูตรพิเศษ เสิร์ฟพร้อมข้าวสวยร้อน ๆ

มันเป็นโชคของโชคที่บ้านหลังนี้ยังอุตส่าห์มีข้าวสารและหม้อหุงข้าว

หลังจากเพ้นท์เปิดทุกตู้ในห้องครัว เขาพบว่าบ้านหลังนี้แทบไม่มีอะไรเลยนอกจากเครื่องครัว แม้แต่เครื่องปรุงพื้นฐานที่ทุกบ้านควรจะมีก็ไม่มี เจอแค่ซองซอสมะเขือเทศไม่กี่ซองกับซอสบาร์บีคิวสำเร็จรูปเท่านั้น ดีแค่ไหนแล้วที่เขาเผื่อเอาไว้ก่อนถึงซื้อมาทั้งไข่ เนื้อ หมู หัวหอม กระเทียม แครอท น้ำมัน น้ำตาล น้ำปลา ในไซซ์ขนาดเล็ก ส่วนผักอื่นที่ซื้อติดมาด้วยอย่างพริกกระเทียม กวางตุ้งก็เก็บเข้าตู้เย็นไปก่อน

เพ้นท์ยั้งนึกภาพออกเลยว่าอาไอ้เพ็งจะต้องใช้ชีวิตอย่างไร ไอ้เพ็งชั่ว

ยังงั้นนะเหรอก ก็ทำกินเองไม่เป็นยังงั้นละ!

“เอ่อ ผมไม่แน่ใจว่าจะถูกปากหรือไม่เปล่านั้นครับ” ชายหนุ่มล่ำเสียดอาหารวางตรงหน้า ปากก็อธิบายไปด้วย

“ผมคิดว่าน่าจะชอบทานเนื้อสัตว์ แต่ในบ้านไม่มีเครื่องปรุงรสเลย ผมเลยทำเมนูนี้ อ้อ แล้วผมก็ใช้เนื้อวัวในตู้เย็นมาสับผสมกับเนื้อหมูที่ซื้อมา เนื้ออาจจะหายเข้าไปหน่อยนะครับ ผมสับด้วยมือ ไม่รู้ว่าเครื่องปั่นอันไหนใช้ได้”

คนพูดบอกด้วยใจดี ๆ ต่อม ๆ แต่คนฟังไม่ตอบคำ แคร์รับซ่อนส้อมไปหันเนื้อแฮมเบียร์ร้อน ๆ จนน้ำเนื้อทะลักออกมา จากนั้นก็ใช้ส้อมจิ้มเข้าปาก

เพ้นท์มองหน้าอาหนุ่มอย่างลึนแสนลึน คาดหวังจะได้เห็นปฏิกิริยาของอีกฝ่ายสักนิดก็ยังดี อาพรอสยังคงจิ้มเนื้อเข้าปาก แต่คราวนี้ตักข้าวตามไปด้วย สลับไปแบบนี้เรื่อย ๆ และยังคงไม่พูดอะไรสักคำ

หน้าตาแบบนี้ร่อยหรือไม่ร่อยอะ

เขาไม่มั่นใจจริง ๆ

“เติมข้าวให้อาหน้อย”

กระทั่งข้าวสวยพูน ๆ งานหมดลง เพ้นท์ก็ยังไม่แน่ใจ ได้แต่เดินไปตักข้าวให้แต่โดยดี

“ถูกปากมั๊ยครับอา”

เขาถามอย่างไม่แน่ใจ แต่อาฟรอสถามกลับ

“เนี่ยมีอีกมั๊ย” อาหนุ่มเอาส้อมจิ้ม ๆ เนื้อชิ้นเล็กที่เหลือใน

จาน

“ครับ มีอีกสองชิ้น”

“งั้นอาขอ แล้วขอข้าวอีกจานด้วยนะ”

ขอเบิ้ลแบบนี้แปลว่าอร่อยละมัง

หากหน้าตาของอีกฝ่ายทำให้ได้ไม่ถูกจริง ๆ

จากนั้นเพ้นท์ก็ต้องมายืนไว้อาลัยให้แก่ตัวเอง เพราะเขาทำเพื่ออาฟรอสเติมก็จริง แต่ในจำนวนสามชิ้น มันมีมือกลางวันของเขา รวมอยู่ด้วย ก็ไม่รู้หรือว่ากินจุแค่ไหน แต่เพ้นท์มั่นใจนะว่าหนึ่งชิ้นของเขามันใหญ่พอให้ผู้ใหญ่กินพร้อมข้าวสวยจานโตแล้ว อิ่มดีอ จนนัยในใจว่าอาฟรอสกินจุ

ช่างเหอะ แค่ไม่กินข้าวสักมื้อไม่เห็นเป็นไร

“นี่ครับอา” ชายหนุ่มวางจานลงตรงหน้า “งั้นผมกลับไปจัดการในครัวก่อนนะครับ”

เขาเตรียมผละเข้าครัวแล้ว แต่...

หมีบ!

ฝ่ามืออุ่น ๆ สัมผัสเข้าที่ต้นแขนจนแอบสะดุ้ง หันกลับไปมองคนร้องเอาไว้

“นั่งสิ”

เพ้นท์มองเข้าไปในดวงตาคู่คม พยายามอ่านอารมณ์ในนั้น

แต่นอกจากความเอาแต่ใจที่เป็นเอกลักษณ์ของคนบ้านนี้ เขาไม่รู้จักจริงๆ ว่าอากาศอะไรอยู่ จนรีบทิ้งตัวลงนั่งเก้าอี้ข้างกัน สมองวิ่งเร็วจี๋ คิดว่าคงถึงเวลาแนะนำตัวได้แล้ว แต่...

“เฮ้ยนี้ กินสิ มีเยอะแยะ ไม่ต้องเกรงใจ”

อาฟรอสเลื่อนจานข้าวไปใหม่ที่เพ้นท์ส่งให้มาตรงหน้า ตามมาด้วยสติกแฮมเบิร์กอีกหนึ่งชิ้น ตักซอสราดให้ และ...ผักอย่างอีกเต็มจาน

ท่าทางที่เพ้นท์มองตาปริบๆ เพราะได้ข่าวว่านั่น...กูทำ

อาฟรอสพูดเหมือนทำเองเลยเนอะ ว่าแต่...

“อาครับ ผัก...”

เขารู้ว่าเขาเจอคนไม่กินผักหนึ่งอัตรา

“กินสิ อร่อยดี”

ทว่าคำทักท้วงถึงกองผักในจานข้าวก็กลืนหายเข้าไปในท้อง เพราะทันใดนั้น อาฟรอสก็ยิ้มกว้าง ซึ่งนั่นไม่ได้หยุดเพ้นท์ในการประท้วงได้ เขายังไม่เห็นความหล่อของอาระดับพูดอะไรก็เอออออย่างที่ไม่เพื่องบอกลกนิต แต่สิ่งที่ทำให้หุบปากแล้วตักข้าวเข้าปากคือ... น่าจะเป็นเพราะคำชม

อร่อยดี

คำไม่กี่คำที่ทำให้เพ้นท์ยิ้มกว้างจนตาหยี

เขาชอบเวลามีคนกินอาหารที่เขาทำแล้วบอกว่าอร่อย มันทำให้หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง

เมื่อก่อนก็มีคนชอบมาฝากท้องที่บ้านแล้วชมบ่อยๆ แต่เดี๋ยวนี้...

เพราะพนาหน้าลดลง จากที่ตักข้าวเข้าปากเคี้ยวดูๆ ก็เคี้ยวช้าลง แล้วก็กินขึ้นได้

สเติร์กแฮมเบิร์กก็เคยเป็นของชอบของฟีกส์นี่นา
 ท่าทางที่ตกอยู่ในสายตาของเจ้าของบ้านหนุ่มตลอดเวลา
 ขณะที่ดวงตาคู่คมฉายแววครุ่นคิด

“ฮ่า อิมดีจัง”

“อาครับ กินเสร็จแล้วอย่าเพิ่งนอน เดี่ยวก็ท้องอืดหรอก”

“รู้จ้ะ”

เพ้นท์ขอย้ำอีกทีว่านี่เธอผู้ชายที่ไอ้เพลิงบอกว่าเป็นที่สุด
 สำหรับมัน สิ่งที่เขาเห็นมีแค่คนขี้เกียจที่กินแล้วนอนซด ๆ

หลังจากอาหารกลางวันทั้งหมดเกลี้ยงด้วยฝีมือของผู้ชายตัว
 โต เพ้นท์ก็ยกจานซามไปล้างพร้อมกับพวกเครื่องครัว พอกลับออก
 มาที่ห้องนั่งเล่นอีกทีก็เจอกับอาฟรอสที่กำลังนอนกลิ้งอยู่บนโซฟา
 ไม่เห็นมาดหนุ่มหล่อที่เพื่อนโฆษณา เท่านั้นไม่พอ เมื่อก็ยังเห็นล้วง
 มือเข้าไปในกางเกงเขาไขหน้าตาเฉย

หากคิดอีกทีก็ดีเหมือนกัน เพราะชายหนุ่มพบว่าเขาไม่เกร็ง
 เวลาอยู่กับคนคนนี้

อารมณ์เหมือนมาดูแลญาติผู้ใหญ่ที่เพิ่งเคยเจอหน้ากันครั้ง
 แรกมากกว่า

“ผมเปล่าจู้จี้สักหน่อย”

“แล้วเราเป็นใครนะ เข้าบ้านนี้มาได้ยังไง เป็นโจรหรือเปล่า”

“เอ๊ะ!”

เพราะพนาทังสงสัยละนะว่าทำไมอีกฝ่ายไม่ถามชื่อเขาสักที แต่
 เพราะคิดเอาเองว่าไอ้เพลิงคงบอกเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว ดังนั้น พอมา
 เจอคำถามว่าเป็นโจรหรือเปล่า เจ้าตัวอยากรจะสวนไปเหลือเกินว่า
 ถ้าเป็นโจรจริงป่านนี้ก็ยกเค้าหมดบ้านแล้ว!

“นี่ผมมาตั้งนาน อาเฟิงจะถามหรือครับ” เฟ้นท์ว่าอย่างนี้ก็ปวดหัวหน่อยๆ

“อ้าว แล้วทำไมไม่แนะนำตัว” อะไรคือการทำหน้าที่เหมือนว่าเขาเป็นคนผิด

“ก็อาไม่ถาม”

“เรื่องแบบนี้ต้องถามด้วยหรือ”

พออาฟรอสย่อนมา เฟ้นท์ก็อดจะสวนกลับไม่ได้

“มันเป็นอย่างแรกที่ต้องถาม! อาคิดว่าผมเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวที่ปิ้งแวนมาทำอาหารให้อากินหรือไง”

“อ้าว อาก็นึกว่าเป็นผีบ้านผีเรือนมาตลอดเลยนะ ตกลงเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวหรือ นางฟ้าแม่ทูนหัวที่เป็นผู้ชายซะด้วย ว้าว!”

กุปดหัว

นี่เขานึกว่ากำลังเถียงกับเด็กสามขวบ!

ความคิดที่ทำให้คลั่งหัวคว่ำๆ แต่พอมองหน้าผู้ชายอีกคนดีๆ มองเข้าไปในดวงตา ใช้ประสบการณ์สามปีที่อยู่กับหลานชายของผู้ชายคนนี้ เฟ้นท์ก็เริ่มเข้าใจขึ้นมาราวๆ

ตาพราววิบวับอย่างชอบใจสุดๆ

โอเค เขาโดนแกล้ง

ไอ้เฟลิงชอบแกล้งด้วยการพูดเรื่องอย่างว่า ทั้งที่รู้ว่าเขาไม่ประสา ส่วนผู้ชายคนนี้ก็กำลังแกล้งทำตัวเป็นเด็กสามขวบ แต่คิดหรือว่าจะแกล้งเขาได้

“งั้นอา ก็รู้ไว้นะครับว่านางฟ้าแม่ทูนหัวคนนี้เป็นผู้ชาย ชื่อเฟ้นท์ อายุยี่สิบ จะมาเสกอาหารให้อาตลอดเดือนนี้”

“พูดเต็มปากเต็มคำว่าเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวแบบนี้เป็นพวกหลอกลวงแน่ อาไม่ใช่เด็กนะ เห็นที่ต้องแกลงตัวจริง”

ถามจริงนี่ใครปัญหาล่วงกว่ากัน!

เมื่อที่อาฟรอสยังทำหน้าที่ต้นเต็นเหมือนเด็ก ๆ แต่มาตอนนี้
ทำหน้าที่กลางแคลงใจ แถมยังดึงโทรศัพท์ขึ้นมาจะโทร.หาตำรวจ
จริง ๆ จนกัดฟันว่าเสี่ยงเบา

“ผมยอมแพ้”

“เป็นพวกหลอกหลวงจริงด้วย เห็นคนแก่อยู่บ้านคนเดียวแล้ว
มาหลอกกันแบบนี้ไม่ดีนะ”

“อาฟรอส!”

พื้นที่ไม่รู้จริง ๆ ว่าควรจะทำยังไงกับสถานการณ์แบบนี้ดี
รับมือไอ้เพลิงมาสามปี แต่พอเจอระดับ ‘คนเลี้ยงไอ้เพลิง’ เข้าไปนี่
ถึงกับเจ็บพูดไม่ออก จะให้ตัดมุกก็ไม่รู้จะทำยังไง จะให้เล่นตลกก็กลัว
อีกฝ่ายคิดเป็นจริงเป็นจัง สุดท้ายก็กัดปาก ค้อนตาคั่ว

“รู้ชื่ออาด้วย นี่ถึงขั้นไปสืบประวัติมาเลยหรอ ทำงานเป็น
ขบวนการหรือเปล่า”

“...”

คนอยากเถียงก็เถียงไม่ออก มองหน้าคนที่ยึดเยียดให้เขาเป็น
พวกليبแปดมงกุฎอย่างไม่รู้จะทำยังไงดี

“อย่ามองแบบนั้น อากลัวแล้ว”

เขามองผู้ชายตัวโตที่ทำท่าห่อไหล่ ดวงตาฉายแววหวาดกลัว
จนเกือบจะเชื่อจริง ๆ ถ้าไม่ดันนี่ก็ออกว่าคนคนนี้เป็นพระเอกเก่า

“ผมไปเช็ดจานก่อนะครับ”

พื้นที่ขอยกธงขาว ถอยทัพไปตั้งหลัก

“ไม่เถียงต่อแล้วหรอ”

“ก็อาบอกเองว่าสายตาผมมันน่ากลัว” คนพูดเพลอว่าอย่าง
งอน ๆ

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

พอทำท่าจะหนีไปตั้งหลักจริง ๆ คนห่อไหล่ก็กลับมายึดตัวตรง
หัวเราะเต็มเสียง แล้วยังเสริมอีกว่า...

“แฟนเป็นคนตลกนะ”

ตรงไหนวะ! ภูเป็นคนตลกตรงไหน! ไม่มีสักตรงเหอะ!

ถ้าจะมีอะไรดีในสถานการณ์นี้คงเป็นอาฟรอสที่ว่าเสียงกลั้ว
หัวเราะ เลิกมองเขาเหมือนเป็นพวกหลอกหลวงคนแก่สักที แล้ว
สาธยายในสิ่งที่ถามเองเมื่อครู่

“โอเค ๆ เราเป็นเพื่อนของเพลิงชื่อแฟน ชื่อจริงชื่อเพราพนา
เลยรหัสติดกับเพลิง เรียนนิเทศฯ เอกวิทยุและโทรทัศน์เหมือนกัน
รู้จักกันตั้งแต่วันแรกที่รายงานตัว เพื่อนสนิทในกลุ่มมีด้วยกันสาม
คน และตลอดหนึ่งเดือนนี้แฟนจะมาทำกับข้าวให้อากิน ถูกต้อง
มั๊ย”

ก็รู้นี่หว่า

“ไม่ต้องทำหน้าแบบนั้น อาก็คงแค่เท่าที่เพลิงบอก แต่อาอย่า
ไม่รู้เลยว่าทำไมเด็กปีสามถึงยอมมาทำงานพิเศษกับอา แทนที่จะ
เอาเวลาไปเที่ยวเล่น อ้อ แล้วไม่รู้ด้วยว่าฝีมือดีแค่ไหน ทำอาหาร
บ่อยเหอะ”

อาฟรอสมีการดักคอ แล้วถามมาอีกหลายคำถามที่ทำให้คน
ฟังตอบกลับแต่โดยดี อ้อ แบบเคื่อง ๆ ด้วย

เขาไม่ลืมที่ถูกแกลังก่อนหน้านี้นะ

“เมื่อก่อนบ่อยครับ เพราะผมเป็นคนทำกับข้าวให้คนทั้งบ้าน
พ่อแม่ผมเขาทำงานกันทั้งคู่ แล้วผมมีน้องชายน้องสาวฝาแฝด ผม
เลยต้องหัดมาตั้งแต่เด็ก”

“เมื่อก่อน?”

“ครับ ก่อนหน้านี้ฉันจะขึ้นม.ปลายนะ เมื่อก่อนน้องๆ จะมาช่วยผมทำ แต่เดี๋ยวนี้เก่งพอเลยผลัดเวรกันทำ แล้วเพราะตาผมไม่ค่อยแข็งแรง ทานพวกอาหารที่ซื้อตามตลาดไม่ได้ ผมเลยต้องคอยทำอาหารอ่อนๆ ทานง่ายๆ ให้ทุกวัน แต่ตาเสียไปเมื่อสองปีก่อน เดิวนี้อาจารย์ไม่ได้ทำอาหารทุกวันแล้ว ส่วนฝีมือมีมัย อาทานแล้วคิดว่ายังไงละครับ”

เขาไม่รู้หรือว่ามีฝีมือมี แต่ก็เลี้ยงน้องฝาแฝดจนอยู่ม.ห้า กันแล้ว

“แล้วเหตุผลที่มาทำละ”

คราวนี้เพ้นท์เปลอเม้มปากเข้าหากัน

“เฮน่า บอกให้อาสบายใจหน่อย อาเพิ่งหย่านะ ช่วงนี้เลยไม่อยากไว้ใจใครง่าย” อีกครั้งที่เพ้นท์อ่อนวบลงทันที แม้จะฟังจากเพื่อนมาแล้วหนึ่งรอบ แต่พอมาฟังชัดๆ ว่าความรักทำให้อาพรอสไม่อยากไว้ใจใคร เขาก็เกิดเศร้าขึ้นมา คำตอบที่ควรจะมีแค่ในกลุ่มเพื่อนสนิทก็หลุดออกมาจนได้

“ผมอยากได้เงินครับ ผม...ผมอยากซื้อของขวัญวันเกิดให้คนที่ผม...แอบชอบ”

“ชอบมากขนาดเอาเวลาทั้งเดือนมาทิ้งกับคนแก่เลยหรอ” อาพรอสหันมาสบตา และสายตาคู่ นั้นละมั้งที่ทำให้เปลอหลุดปากออกไป

“ครับ ชอบ...ชอบมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว”

เพ้นท์บอกจนได้ แล้วรีบอธิบายต่ออย่างร้อนรน

“ถ้าผมรู้ก่อนว่าปีนี้เขาอยากได้อะไร ผมคงพยายามเก็บเงินตั้งแต่ก่อนหน้า แต่นี่ผมเพิ่งรู้เมื่อสองสามอาทิตย์ก่อน ผมพลาดมาหลายปีแล้วครับ ให้ในสิ่งที่คิดว่าเขาจะชอบ แต่ก็ไม่ตรงใจเขาสักที

มาครั้งนี้ผมได้ยินดีสองหูว่าเขาอยากได้ ผมก็เลย...อยากให้”

คราวนี้อาฟรอสไม่ถามอะไรต่อ จนคนตอบคำถามเริ่มเม้มปากเข้าหากันอีกครั้ง รู้สึกกดดันอย่างบอกไม่ถูก กระทั่ง...

“เย็นนี้อาอยากกินสตูเนื้อ”

“ฮะ!?”

“ยังเด็กยังเล็กลูไม่ดีแล้วเหอ อาบอกว่าอยากกินสตูเนื้อไง”

ไอ้ได้ยินมัยก็ขัดอยู่ แต่เปลี่ยนเรื่องแบบจับปล้นไปมัย แล้วสตูเนื้อเนี่ยนะ

“ผมไม่มีเครื่องทำสตู”

“ก็เนื้อในตู้เย็นไง”

คนพูดว่าต่ออย่างเอาแต่ใจ

“อาฟรอส สตูเนื้อไม่ได้มีแค่เนื้อแล้วจะทำได้นะครับ ผมไม่มีมันฝรั่ง ไม่มีมะเขือเทศ ไม่มีน้ำสต็อก อย่างว่าจ้ะเนี่ยละ บ้านอาไม่มีเกลือกกับพริกไทยด้วยซ้ำ!” พ่อครัวก็โวยสิ ความเครียดปลิวหายออกไปจากใจ แทนที่ด้วยความขุ่นเคือง ยิ่งได้ยินคำต่อรองพรรคนี้

“จ้ะอาอยากกินผัดเผ็ดหน่อไม้”

โวย! นี่ถ้าไม่ติดว่าเป็นผู้หลักผู้ใหญ่จะด่าให้!

“ผมบอกแล้วไงว่าหน่อไม้อา...”

“แก กินไม่ได้ อย่าง้าได้มัย อาปวดใจนะเนี่ย อาอายุแค่ 38 หน่อไม้อาเหียนิดหน่อย แต่ก็ใช้งานได้ดีนะ”

“อาฟรอส!”

นี่จะพ่นไฟได้อยู่แล้วนะ!

“โอเค ๆ เด็กสมัยนี้ดูจริง จะทำอะไรก็ทำมา เสร็จแล้วกลับเลยก็ได้ อ้อ แต่พุงนี้มาก่อนเที่ยงละ อาอยากกินสตูเนื้อ”

“อาฟรอส! สตูเนื้อต้องใช้เวลาทำ แบบนี้ไม่ให้ผมมาตั้งแต่หก

โหมงเข้าเลยละ”

“อ้อ ถ้าจะมาก็เอาบุญแจไชเข้ามาละ อาคงยังไม่ตื่น”

เพ้นท์สาบานได้ว่าไฟลูกออกจากตาแล้ว ยิ่งมองหน้าผู้ชาย
เอาแต่ใจที่ยืนยันว่าจะกินเมนูที่สั่งแล้ว เขาเห็นภาพไ้อ์เพลิงเวลาโทร.
มางอแงว่าอยากกินนู่นกินนี่ได้เลย แต่อย่างเพื่อนเขามั่นนารักใจ ทำ
แล้วยังเหลือความเอ็นดู แต่ผู้ชายตัวโตเป็นตึกนี้ทำแล้วมันน่าหมั่นไส้
สุด ๆ ไปเลย

ดูลอยหน้าลอยตาสิ

“เดี๋ยวผมทำมาจากบ้านให้” เขาเลยกัดฟันบอก

“ดี แบบนี้ค่อยคุยกันง่ายหน่อย” แล้วดูพ่อเจ้าประคุณตอบสิ
ดูพอใจเสียเหลือเกิน จนอยากจะถามอีกครั้งว่าไหนวะ อดีตหนุ่ม
หล่อที่สาว ๆ อยากได้จนมดลูกสั่น ลองมาเจออย่างเขาคงวังหนีแทบ
ไม่ทันสิไม่ว่า

หากเพ้นท์ถูกใจคิดสักนิด จะรู้ว่าทั้งหมดทั้งมวลที่อาพรอส
เอ่ยออกมามีความหมายเดียว...จ้างอย่างเป็นทางการ

ทันทีที่เด็กน้อยซื้อเพราะอย่างเพราพนาแก้วออกจากบ้าน
ไป ผู้ใหญ่ตัวโตนามพัทธธีระก็ลุกขึ้นมายืดเส้นยืดสาย ไปหน้าคม
ประดับด้วยรอยยิ้มนำมอง มือใหญ่ก็รั้งเสื้อที่สวมเอาไว้มาถอดออก
สองขาพาก้าวเดินขึ้นไปยังชั้นสอง แต่ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปในห้องน้ำ
โทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาเสียก่อน

คนกลาง

ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้พรอสยิ่งยิ้มกว้างกว่าเดิม

ท่าทางจะมีคนโทร.ไปฟ้องแฮะ “ว่าไงเพลิง”

จากน้ำเสียงดีอ้อนที่พูดกับเพ้นท์เปลี่ยนเป็นอบอุ่นอ่อนโยน

ทันทีที่หลานชายโทร.มา แล้วก็ฟังเสียงหญิงหึงของเพราเพลิงที่ตั้ง
มาตามสาย

[เพื่อนเพลิงผ่านมัย]

คำถามที่พรอสหวัเราะพรืดออกมาทันที เดินต่อไปยังห้องน้ำ
แล้วมองเงาสะท้อนในกระจก

“เพื่อนเพลิงสายตาสั่นน้ำดูเลยนะ”

[เพื่อนเพลิงสายตาปกตินะอา]

พรอสยังคงหวัเราะ ไม่อธิบายต่อว่าสายตาสั่นที่ว่าคืออะไร
ขณะมองเงาสะท้อนของตัวเอง

แม้ว่าชายหนุ่มจะอายุ 38 ปีแล้ว แต่ก็ไม่ได้เหี่ยวอย่างที่คุย
เล่นกับเด็กอีกคน ร่างสูงใหญ่ยังคงพิดไม่ต่างจากหนุ่ม ๆ หนุ่มยังดูดี
ไม่ต่างจากสิบปีก่อน เผลอ ๆ จะดีกว่าด้วยซ้ำ ใบหน้าคมยังคงมีเสน่ห์
ที่ดึงดูดสาวแก่แม่มาลัยมาแล้วค่อนข้างประเทศ ด้วยโครงหน้าแข็งแกร่ง
ดวงตาคมปลาบด้วยตาสองชั้นที่ลึกซึ้ง ปลายหางตาเฉียงขึ้นรับกับ
คิ้วเข้ม จมูกเป็นสันตรง ล้อมกรอบด้วยเรียวผมสีเข้มที่ปล่อยตาม
ธรรมชาติ

ทั้งหมดทั้งมวลที่เด็กชื่อเพ้นท์ไม่สังเกตเห็นเสน่ห์เลยสักนิด

อย่าว่าแต่จะชื่นชมรูปร่างหน้าตาเขาอย่างที่คุณอื่นทำ เด็กคน
นั้นไม่มองเขาในฐานะผู้ชายด้วยซ้ำ เหมือนมองญาติผู้ใหญ่แสน
เอาแต่ใจมากกว่า

“แต่อาไม่ได้บอกว่าไม่ดี”

ตอนแรกที่หลานชายโทร.มาขอให้เพื่อนมาทำงานด้วย เขา
ยังไม่มีอารมณ์จะจ้างใคร การที่ต้องติดแหง็กกับอดีตภรรยาที่ไม่เคย
รัก ทำให้ชีวิตเขาวุ่นวายพอแล้ว พอเซ็นใบหย่าได้ พรอสจึงทำการ
ไล่คนเก่าทิ้งทั้งหมด เพราะเกลียดความวุ่นวาย เกลียดที่อดีตเมีย

ยังคอยสอดแนม เขาอยากกลับมาใช้ชีวิตสงบสุขอีกครั้ง แต่มีคนงาน
จากบ้านของพี่ชายที่พี่สะใภ้ส่งมาช่วยทำความสะอาดอาทิตย์ละ
สองสามครั้งก็พอแล้ว

อีกประการคือพรอสเปอเรื่องขู่สาวเต็มทน

เขาอาจจะเคยเป็นอดีตเพลย์บอยที่ได้หมดทั้งชายทั้งหญิง จน
ส่งอิทธิพลไปถึงหลานทั้งสามคน แต่ในช่วงอายุนี้ ที่ผ่านความยุ่ง
ยากอย่างการแต่งงานมาแล้ว เขาไม่ยุ่งเหยิงหรือยุ่งเกี่ยวกับ
เรื่องพวกนี้ไปอีกสักทีใหญ่ ๆ หรืออาจจะตลอดไป และมีเธอที่เขา
จะมองไม่เห็นเจตนาราง ๆ ของเจ้าหลานรัก

เพลิงกลัวว่าหากเขาไม่มีใครแล้วจะคิดมาก จะเหงา จะว่าเหว
งานนี้เลยถึงขั้นส่งเพื่อนมาถึงหน้าประตูบ้าน แต่ไฉวันจะขัดใจ
หลานก็ไม่ใช่นิสัย

เขาเลี้ยงของเขาแบบนี้ ตามใจแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก

งานนี้ชายหนุ่มจึงบอกว่า ‘ขอดูก่อน’

การตอบรับแบบแบ่งรับแบ่งสู้ก็คือถ้าพรอสพบว่าเด็กคนนั้น
มีท่าทีกับเขาเกินกว่านายจ้าง ต่อให้ต้องขัดใจหลานครั้งแรกก็ต้องทำ
แต่ใครจะเชื่อล่ะว่าเด็กคนนั้นไม่เห็นเขาในสายตาด้วยซ้ำ แม้เจ้าตัว
จะจงใจทำตัวเป็นคนแก่เอาแต่ใจก็เถอะ

งานนี้ชายหนุ่มเลยขอเล่นต่ออีกนิดเพื่อดูนิสัยใจคออีกหน่อย

พื้นที่ดูเป็นเด็กตรง ๆ ง่าย ๆ ไม่มีพิษภัย รับมือกับการเล่น
บ๊อบของเขาได้ดี ค่อนข้างมีความอดทน นอกจากนั้น แววดายาม
ที่พูดถึงคนที่แอบชอบทำให้เขาใจอ่อนจนได้

ไฉนนิสัยตามใจหลานมันแว่บกลับเข้ามาในตัวอีกครั้ง พอเห็น
เด็กมันพยายามมาก ๆ แล้วอดจะอยากช่วยไม่ได้ ก็ดีเสียอีก เขาไม่
ต้องรบกวนคนของพี่สะใภ้ แถมสัญญาวันนี้ก็แค่เดือนเดียว พอเด็ก ๆ

เปิดเทอมก็หมดสัญญาจ้าง ไม่เห็นมีอะไรที่ไม่ดี

[มันแปลว่าอาฟรอสจะจ้างพื้นที่ใหม่!]

“อืม จ้างดีมัยน้ำ~”

เขาหัวเราะเสียงนุ่ม นึกภาพออกเลยว่าหลานรักต้องทำหน้าที่
ออกฉ้อฉล นี่ถ้าอยู่ใกล้ตัวคงเอาหัวมาถูไหล่แล้ว

[จ้างนะ จ้างเพื่อนเพลิงน้ำ~ นะครับอา เพื่อนเพลิงนิสัยดีนะ
มันต้องการเงินจริงๆ อาช่วยมันหน่อยนะ แล้วถ้าามีเพื่อนเพลิง
ดูแล เเพลิงจะได้สบายใจด้วยไงว่าอาสบายดี น้ำ~ นะครับ]

“แล้วทำไมไม่มาดูแลตัวเอง หิม? ติดแฟนละสิเจ้าหลานรัก”

[โธ่ อาฟรอส น้ำ~ นะครับ นะๆ]

ฟรอสฟังเสียงโฆษณาเพื่อนของหลานชายอีกพักใหญ่ๆ แล้ว
ว่าๆ

“ไปบอกเจ้าพายุด้วยล่ะว่าไม่ต้องจ่ายค่าจ้างให้เพื่อนเรา”

[เอ๊ะ!]

นิกหน้าออกเลยว่าป่านนี้เพลิงอ้าปากหวอ นึกว่าเขาปฏิเสธ
ไปแล้ว

“เพราะอาจจะจ่ายค่าจ้างเพื่อนเราเอง บอกพี่ชายเรานะว่าเก็บ
เงินไว้เลี้ยงแฟนเถอะ แค่ว่าจ้างจ่ายเด็กคนนึงทำไมอาจจะจ่ายเอง
ไม่ได้”

[มันแปลว่าอาตกลง!]

เพลิงถามอย่างตื่นเต้นสุดขีด

ใช่ พื้นที่ไม่มีอะไรที่ไม่ดี ที่สำคัญ...

ฟรอสหัวเราะอีกครั้ง แล้วว่าเต็มเสียง

“อาตกลงตั้งแต่กินแฮมเบิร์กคำแรกแล้วละ ฝีมือแบบนี้ใช่จะ
หาได้ง่ายๆ”

มันไม่ใช่แค่ร้อยละธรรมดา ต้องบอกว่าเด็กคนนั้นฝีมือดีมาก
ต่างหาก

[เย้! รักอาพรอสที่สุดเลย!]

“แต่รักแฟนมากกว่า?”

[โห่ อ่าอะ มันเปรียบเทียบกันไม่ได้]

พรอสฟังเสียงฮุดฮุดของหลานชายอย่างนึกเอ็นดู โดยที่
เขาไม่คิดเลยว่าการยอมตามใจหลานในครั้งนี้จะทำให้เขาเจอคนที่
น่าเอ็นดูมากยิ่งขึ้นกว่าเจ้าหลานรัก

เวลาหนึ่งเดือน...เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ตอนที่ 2

นายก้านิลของอาฟรอส

แม่พรอพนาบอกว่าใครจะบ้ามาทำกับข้าวให้ตั้งแต่หกโมงเช้า แต่คนไม่ยอมบ้าก็มาถึงตอนเจ็ดโมงเช้าอยู่ดี ตอนนี้อยู่ในห้องน้ำ กำลังล้างจานอยู่คนเดียวในห้องน้ำที่สกปรกมากที่บรรดาข้าวของที่ประกอบไปด้วยเครื่องปรุงพื้นฐานที่ทุกบ้านควรมีอย่างน้ำตาล น้ำปลา ซีอิ๊ว เกลือ ผงชูรส พริกไทย น้ำมัน ในไซส์ขนาดครัวเรือน เพราะเสียค่ารถทั้งที เจ้าตัวเลยเอาให้คุ้ม

นอกจากนั้นยังมีเนื้อหมู เนื้อไก่ ผักสดอีกหลายชนิดจนเรียกได้ว่าพะรุพะรัง

“ไม่ลืมอะไรนะน้อง”

“ไม่ลืมครับพี่ ขอขอบคุณมาก”

หนุ่มหล่อส่งยิ้มให้คนขับที่ช่วยลงมารับข้าวของไปวางหน้าบ้าน กวาดสายตามองไปทั่วคันรถแล้วไม่พบถุงพลาสติกใบใดเหลืออยู่ มีเพียงหม้อใบกลางที่คลุมด้วยถุงพลาสติกในมือเขาแค่นั้นเอง แต่...หนักเอาเรื่อง

เมนูที่คนเอาแต่ใจเรียกร้องมาไงล่ะ

แม้ว่าแฟนที่จะได้เลิกงานวันแรกไว้อย่างไม่น่าเชื่อ แต่มันไม่ได้หมายความว่าหมดเวลาทำงาน เพราะนายจ้างเขามอบภารกิจเอาไว้ให้ แฟนก็จึงต้องไปเดินซูเปอร์มาร์เกตอีกหนึ่งรอบ ต่อด้วยตลาดสด จนพวกน้องๆ ยังถามเลยว่าบ้านเราจะมีญาติมากินเลี้ยงเหรือ ทำไมซื้อของมาเยอะเยะ จากนั้นก็เริ่มต้นทำสิ่งที่ได้รับคำสั่งมา...ต้มสตูไก่

ใจจริงแฟนก็อยากจะซื้อก้อนสตูที่ขายตามซูเปอร์มาร์เกตมาโยนลงหม้อ เคี้ยวพร้อมผักกับเนื้อวัวจริง ๆ แต่มันดูถูกตัวเองไปหน่อย ยิ่งได้ยินอาพรอสชมว่าอร่อย ไฟเลยลุกฟឹบ จัดการตุ๋นเนื้อน่องกับเอ็นวัวอยู่หลายชั่วโมง ต้มน้ำสต็อก แล้วเพราะมันเป็นอาหารที่ต้องใช้เวลา นาน ๆ เลยทำที เขาเลยจัดการต้มมันซะหม้อไซซีใหญ่สุดที่บ้านมีเพื่อแบ่งไว้ให้ครอบครัวทานด้วย

กว่าทุกอย่างจะเสร็จก็ตึกตื่น พอเช้ามาก็เลยรีบคว้าหม้อที่แบ่งไว้ คลุมพลาสติกกันกลิ่นฟุ้งในรถแท็กซี่ แล้วมาที่บ้านหลังนี้เพื่อ...เคี้ยวต่อ

ถ้าเขามีปัญหาซื้อเนื้อวากิวญี่ปุ่นก็อีกเรื่อง แต่นี่เนื้อวัวไทยที่รัฐสรรพคุณกันดีว่าเหนียวเคี้ยวยาก และด้วยความอยากให้อาพรอสได้ทานอาหารอร่อย ๆ แฟนก็เลยลงทุนขนาดนี้

เขาก็รู้ละนะว่าที่ได้งานนี้มาเพราะเพื่อนช่วย แถมเงินเดือนยังสูงจนปฏิเสธไม่ได้ แต่เพราะไม่ใช่คนโง่ เขาจึงรู้อีกโง่ว่าที่ได้เงินขนาดนี้ก็เพราะเพื่อนอีกนั่นแหละ จะให้หน้าด้านรับเงินแล้วทำซุ่ย ๆ ก็ไม่ใช่นิสัย ดังนั้น แฟนก็จึงใช้เวลาในการต้มเนื้อครุ่นคิดไปด้วย และตัดสินใจว่า...

นายก้านล็กก็นายก้านลวะ งานนี้จะไม่ทำให้เสียชื่อไอ้เพลิงที่

แนะนำมา!

หากตอนนี้เขากำลังมีปัญหา

“ทำไมของมันเยอะงี้หว่า”

ท่าทางจะจัดเต็มมากไปหน่อย ข้าวของที่ขนมาจึงไม่ใช่จำนวนที่ผู้ชายคนเดียวจะแบกเข้าไปรอบเดียวไหว แต่ในเมื่อเอามาเอง ชายหนุ่มก็ได้แต่รับชะตากรรม ขนทั้งหมดนั้นเข้าไปในบ้านหลังใหญ่อยู่สามรอบ แล้วก็พบว่าทั้งบ้าน...เจียบกริบ

อาฟรอสคงยังไม่ตื่น

ในเมื่อทางนั้นบอกว่ให้ใช้กุญแจเข้ามาได้ เพ้นท์ก็ถือว่าเป็นคำอนุญาต แต่เขาเองก็ไม่กล้าเดินเล่นไปทั่วบ้านของคนที่ไม่รู้จักเลยได้แต่หมกอยู่ในห้องครัว ตั้งไฟอ่อนเคี้ยวสตูดอ แล้วเก็บข้าวของให้เป็นระเบียบ พับถุงพลาสติกไว้เพื่อเป็นถุงขยะ จัดพื้นที่ในตู้เย็นจนใส่ของที่ซื้อมาได้จนครบ แล้วก็...นั่งแกร่ว

แม้จะหยิบโทรศัพท์มาเล่นเกมก็แล้ว เช็กไลน์ก็แล้ว หรือดูยูทูปก็แล้ว เจ้าของบ้านก็ยังไม่มาทำทีจะลงมาเสียที จนคนที่ตั้งใจว่าจะไม่ยุ่งวุ่นวายบ้านคนอื่นเริ่มทนไม่ไหว

บ้านชั้นล่างคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง

“ขออนุญาตนะครับ”

ไม่ลืมที่จะยกมือไหว้ขอหนึ่งที

เพ้นท์เริ่มสำรวจจากห้องนั่งเล่น เมื่อวานเขาก็คิดว่าที่นี่มีเฟอร์นิเจอร์น้อยๆ พอมีเวลาค่อยๆ ดู มันก็น้อยจริง ๆ ดูเหมือนจะมีแค่ชั้นหลัก ๆ อย่างโซฟา โทรทัศน์เครื่องใหญ่ติดผนัง ชั้นวางของติดผนัง (ที่ไม่ค่อยมีของ) พรมผืนใหญ่ ซึ่งให้ความรู้สึกเหมือนบ้านตัวอย่างมากกว่าบ้านที่มีคนอยู่จริง ๆ

จากนั้นก็เดินผ่านห้องกินข้าวไปทะลุห้องซักридที่มีเครื่อง

ชักผ้ากับตะกร้าผ้าที่ดูเหมือนยังไม่ได้ชัก แต่นอกนั้นก็ไม่มีอะไรให้สำรวจเพราะห้องหลายห้องปิดประตูเอาไว้ ชายหนุ่มเลยวนรอบบ้านหนึ่งรอบ ชื่นชมกับทิวไร่สีเขียวสดที่แสนสบายตา แล้ววกกลับมาที่ห้องครัวอีกครั้ง

“ทนไม่ได้วะ”

พอหย่อนก้นลงนั่งได้ไม่กี่นาที เพ้นท์ก็ลุกขึ้นอีกจนได้ แล้วกลับไปห้องซักรีด จัดการแยกผ้าสีกับผ้าขาว แล้วโยนลงเครื่องมันซะเลย

เขามั่นพีคนโตที่ทำงานบ้านมาแล้วทุกอย่างนี่

ตากผ้าก็แล้ว ปรุงสตูเน้อร่อยพร้อมทานชนิดเนื้อนุ่มละลายในปากก็แล้ว เจ้าของบ้านก็ยังไม่ลงมาซักที จนชักไม่แน่ใจว่าตกลงอยู่บ้านหรือเปล่า

เบอร์ก็ไม่มี โทร.ถามไอ้เพลิงดีมัย

“ไม่ได้อีก ปานนี่ตื่นยังก็ไม่รู้”

พอก้มมองนาฬิกาก็สายหัวดึก เพราะยังไม่เที่ยง วันหยุดแบบนี้ไอ้เพลิงไม่ตื่นหรอก แล้วมันก็ไม่เคยอายชะละที่จะเล่าให้เขากับแอนเดรียฟังว่าพีสินธุ์เด็ดแค่ไหน ทำเอามันไม่มีแรงลูกในวันถัดมาซึ่งปิดเทอมแบบนี้...ชินโทร.ไปแล้วมันครางให้ฟังก็แย่นะสิ

อย่าคิดว่าไอ้เพลิงไม่กล้าเชียวนะ เชื่อก่อนว่าต่อให้มันปฏิบัติภารกิจกับพีสินธุ์อยู่ มันก็กลัวรับสาย!

สุดท้ายคนที่บอกว่าจะไม่เฟ้นพ่อก็เลยยกมือไหว้ขอเจ้าที่เจ้าทางอีกที แล้วเดินขึ้นชั้นสอง

“อาพรอสครับ อาอยู่บ้านมั้ยครับ ผม...เอ่อ เพ้นท์มาแล้วนะครับ”

ร่างเปรี้ยวตะโกนบอก กวาดสายตามองไปรอบชั้นสองก็พบ

กับห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่อีกห้อง ตรงกลางห้องมีโต๊ะสนุกเกอร์ตัวใหญ่ตั้งเด่นเป็นสง่า และประตูหลายบาน บ้างเปิดบ้างปิด

“อาครับ อาอยู่บ้านมัย”

เพ้นท์ล๊ะล้าละลึงอยู่ตรงบันไดอีกหลายนาที แต่ก็ตัดสินใจไปชะโงกหน้าต่างในห้องที่บานประตูเปิดเอาไว้ ห้องแรกเป็นห้องน้ำ ห้องที่สองเป็นห้องเก็บของ กระทั่งห้องที่สามที่แง้มประตูเอาไว้ เขาก็พบห้องนอนสักที จนอดคำตัวเองไม่ได้ว่าไม่ทันสังเกตไอความเย็นของเครื่องปรับอากาศที่ลอยออกมาได้ยังไง

และก็เจอจนได้...ก้อนขยุ้ม ๆ บนเตียงนอนหลังใหญ่

โอเค อาอยู่บ้าน แะยังไม่ตื่น กลับไปเฝ้าครัวได้แล้ว

เพ้นท์ก็อยากทำอย่างนั้นหรอกระนะ แต่...หนาวฉิบหาย!

มันอดไม่ได้จริง ๆ ที่จะกวาดสายตามองหาแผงควบคุมอุณหภูมิ เดินไปดูด้วยความใคร่รู้ เพราะขนาดเขาเข้ามาไม่ถึงนาที ยังสั่น แล้วคนที่นอนอยู่ไม่หนาวได้ไงไหว นี่อาเล่นนอนคลุมถึงจมูกเหลือแค่ดวงตาที่ปิดสนิท

16 องศา

“บ้าไปแล้ว!”

เพราพนาอุทาน ถลึงตามองตัวเลขบนนั้นอย่างไม่อยากเชื่อสายตา เพราะต่อให้ชอบอากาศเย็นยังไง ตั้งไว้ขนาดนี้ไม่ป่วยก็บ้าแล้ว

ข้างนอกห้องมัน 29 องศาละ ต่างกันตั้ง 13 องศา จนมือมันไปเอง

ป๊ป ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

เพ้นท์กระหน่ำกดรีจนวนมาอยู่ที่ 23 องศา

จริง ๆ ตัวเลขนี้ยังคิดว่าต่ำไปเลย แต่ติดว่ายังเกรงใจเจ้าของ

บ้าน ขึ้นเป็นญาติกันจริง ๆ นี่ป็นไม่ยั้งแล้ว

“อ้อ” เสียงกตไม่ยั้งก็ไปปลุกเจ้าของบ้านที่ส่งเสียงงมำ ขยับหัวนิดหน่อย แล้วผ่านววมก็เลื่อนลงมาที่ปลายคางจนเห็นดวงตาคู่คมที่หรีปรีอสูแสง

“เพ้นท์เธอ”

“ครับอา ขอโทษนะครับที่ปลุก ฉันผมลงไปข้างล่างนะ” เพราะพบว่าเสียงเบา แล้วทำท่าจะหมุนตัวออกจากห้อง แต่...

“ปรับแอร์กลับให้อาด้วย”

คนเพิ่งตื่นบอกโตนแหบต่ำ แต่น้ำเสียงนี้เอาแต่ใจกันเห็น ๆ เลย

“นี่ก็ 23 แล้วครับ ต่ำกว่านี้เดียวแข็งตาย”

“อาชอบเย็น ๆ ปรับกลับให้ด้วย” คนสั่งว่าแล้วก็พลิกตัวนอนต่อ แต่คนฟังงั้นมวดคิ้วฉับ

เพ้นท์ก็รู้หรือกว่าไม่ใช่เรื่อง รู้หรือว่าเพิ่งรู้จักกัน แต่ด้วยนิสัยของพี่คนโต ดูแลมาแล้วทั้งเพื่อนเอาแต่ใจ ทั้งคุณตาแสนดีอ ทั้งน้อง ๆ ตอนวัยกำลังซน แล้วนี่เป็นอาของไอ้เพลิง จนเปลอเหมารวบว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ด้วยอีกคน มันก็เลยอดไม่ได้ที่จะหาวิธีจัดการ

ใช่ เขาเป็นห่วง แต่ก็หมั่นใส่พวกดื้อแบบนี้ด้วย

“ปรับสิ” คุณอาที่เคารพรักของไอ้เพลิงยังสั่งเสียงจ้วเจีย

“ก็ได้ครับ”

เพ้นท์ปรับอุณหภูมิกลับระดับเดิม แต่จากที่จะเดินกลับไปชั้นล่าง ชายหนุ่มก็วกมำยังข้างเตียง มองก่อนผ่านววมขนาดใหญ่ที่ส่งเสียงอย่างพอใจ แล้ว...ยืม

พรีบ!

“อ้อออออ”

จากนั้นก็กระซอกผ่านววมทั้งผืนออกจากร่างสูง ดังที่เดียวหล่นมากองกับพื้นห้อง ปล่อยให้คนชอบหนาวในชุดนอนชุดตัวเป็นก้อนกลม สองมือยกขึ้นกอดอก ปรี๊ดตามามองด้วยสีหน้าหงุดหงิด จนเพ้นท์ยิ้มหวาน

“เห็นว่าอาชอบเย็นๆ ก็เลยคิดว่าผ้าห่มคงไม่มีประโยชน์ ผมเออลงไปซักให้หะครับ”

“เอาผ้าห่มอาคืนมา”

ในใจก็แอบกลัวสีหน้าแบบนี้ แต่เพราะความเป็นห่วงมีมากกว่าก็เลยส่ายหน้า

ตอนนี้ไม่ป่วย แต่นอนแบบนี้ทุกวันมันต้องป่วยจนได้ละน่า พอส่งสอนคนดื้อเรียบร้อยแล้วก็ก้มลงไปรวบผ่านววมมาขยำเป็นก้อนกลม กอดเอาไว้ จนไม่ทันเห็นว่าคนงัวเงียขมวดคิ้วจับ แต่ปาก...กระตุกขึ้น

“ได้ เอาผ้าห่มอาไปก็ได้” เพ้นท์เกือบยิ้มกับชัยชนะในการปราบคนดื้อ แต่...

หืม!

“เฮ้ย!!!”

งานนี้ร้องเสียงดังลั่น เพราะอาฟรอสแดงตัวขึ้นมา คว่ำข้อมือแล้วกระซอก จนคนที่ตั้งตัวไม่ทันถลาเข้าไปตามแรงดึง ปล่อยให้ผ้าววมทั้งตัวเองหล่นไปเข้าในอ้อมกอดที่รอรับอยู่ก่อนแล้ว ปากร้องเสียงดัง เงยหน้าหมายจะประทุวง

“คิดจะเล่นกับอาเนะเร็วไปร้อยปี”

หากต้องเจอกับรอยยิ้มเหนือกว่าของอาฟรอส!

ผู้ชายที่กอดทั้งตัวเขาทั้งผ่านววมจนแนบแน่น!

“อาฟรอส ปล่อยผม ปล่อยนะ”

ตอนแรกเพ้นท์ก็ตกใจหรอก แต่ที่ร้องโวยวายจนไม่สนมารยาทไม่ใช่เพราะเงินอายแทบบ้าที่ได้สบตากับอดีตพระเอกดัง แต่เพราะอดีตดาราทื่ว่ากำลังรัดตัวเขาแน่นด้วยท่อนแขนยังกับคีมเหล็ก อีกทั้งผ่านวมที่กะจะใช้จัดการอาฟรอสกลับพันรอบตัวเขา ปิดหน้าจนแทบหายใจไม่ออก

งานนี้ไม่ได้เงิน บอกได้เลยว่าร้องเอาชีวิตรอด

“ไม่ปล่อย อากำลังลงโทษเด็กที่อ่านจะสั่งสอนอา” เขารู้สึกว่าอาฟรอสพูดอยู่ห่างหูเดียว แต่เพ้นท์ไม่สนใจ ไม่ได้รู้สึกว่าจะเสี่ยงนุ่มทึมน่าฟัง นอกจากพยายามตะเกียกตะกายให้พ้นจากผ่านวมมรณะ แต่ใครจะรู้ล่ะว่าอาฟรอสแรงเยอะขนาดนี้

“ผมเปล่านะ อานั่นแหละ นอนแบบนี้ยากให้หัดกินหเรอไ้”

“หัดจะกินหรือไม่ก็เรื่องของอา”

“ไม่ใช่เรื่องของผม แต่ผมเป็นห่วง! ปล่อยนะอาฟรอส ผมหายใจไม่ออก!”

ไม่รู้เพราะกลัวเป็นฆาตกรฆ่าคนหรือเปล่า อาฟรอสถึงยอมดึงผ่านวมให้พันโบหน้า จนเพ้นท์ได้เห็นสีหน้าแปลกใจ กับฟังคำถามที่ไม่รู้จะถามไปทำไม

“ห่วงทำไมกับแค่คนเพ็งเจอกัน”

คนหน้าแดงจัด (เพราะออกแรงสู้) ก็ได้กลับเสียงดัง

“ก็อาเป็นอาของไอ้เพลิง ผมเรียกอาว่าอา ก็ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ที่ผมเคารพเหมือนกัน ผมก็ห่วงสิ” ถ้าเขาไม่ใช่คนช่างดูแล ป่านนี้ไม่มีทางคอยวิ่งไปทำอะไรให้ไอ้เพลิงกินเพราะกลัวมันขาดสารอาหารตายหรอก

ว่าแล้วก็ถลึงตามองอีกที เพราะรัดจนหายใจไม่ออกแล้วเนี่ย

“เหมารวบั้งน้เลย” อาฟรอสเล็กคิ้ว

“ก็จั้นแหละ”

เพ็นท์ยังคงดิ้นขลุกขลักเพื่ออิสรภาพ แต่อาฟรอสก็ยั้งยั้ง
จะกอดอยู่แบบนั้น มีเพียงดวงตาสองคู่ที่สู้กันไม่ถอย ความเจ็บ
ปกคลุมชั่วจิตใจหนึ่ง แล้วอาฟรอสก็ยอมคลายอ้อมกอดออก

แต่มันแค่คลาย ไม่ได้ปล่อย

“เอาชะอาดึ้นเต็มตาเลย”

อาฟรอสยิ้ม แบบที่คนฟังได้กลับทันควัน

“อา ก็ควรจะตื่นได้แล้ว เทียงแล้วมั้งเนี่ย”

“จู้จี้เรา”

“ผมจะจู้จี้ก็เรื่องของผม”

“ก็เพ็นท์เป็นเพื่อนของเพลิง อา ก็ถือว่าเป็นหลานอาเหมือน
กัน อา ก็เลยบอกด้วยความเป็นห่วงไง”

“...”

นี่รู้สึกไปเองมั๊ยว่าประโยคมันคั่น ๆ

“นั่นคำพูดผม”

“จดลิขสิทธิ์หรือยัง”

เพ็นท์กะพริบตาปริบ ๆ รู้สึกเหมือนถูกเอาคืบอย่างไรอย่าง
นั้นจนริมฝีปากเฝ้มเข้าหากันเรื่อย ๆ มองสีหน้าที่แสดงออกชัดเจน
ว่าเริ่มสนุก แล้วเขาก็ตัดสินใจคิดว่าเถียงไปก็ไม่มีประโยชน์ แล้วด้วยความ
ที่อยู่กับไอ้เพลิงมานาน มันมีวิธีที่ดีกว่า

“โอเค ผมขอโทษครับที่เข้ามายุ่งวุ่นวายกับการนอนของอา
ผมผิดเองที่ไปปรับแอร์โดยพลการ อาจะโกรธผมก็ไม่ผิด ก็ผมจู้จี้
เรื่องของอาจริง ๆ นี่นา” เพ็นท์บอกด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด ทำให้คน
ฟังที่กำลังสนุกสนานกับการแกล้งเพื่อนหลานชะงัก ดวงตาฉายแวว

แปลกใจที่เขาไม่เถียงกลับ สองมือที่กดแน่นก็คลายออกโดยไม่รู้ตัว และนั่นก็ทำให้พื้นที่ไม่ลังเลเลยที่จะลี้ภัยไปอีกฝั่ง ลูกขึ้นยืนอย่างว่องไว

“อ้อ ผมไม่เจต ถ้าอาอยากใช้ก็ใช้ไปเถอะครับ” แล้วก็ส่งยิ้มให้อาฟรอสดูอึ้งไปเลย

“นึกว่าซื้อ ร้ายเหมือนกันนะเรา”

พื้นที่ยิ้มกว้าง ไม่ลืมที่จะคว่ำผ่านวมมากอดเอาไว้ด้วย

เมื่อใกล้จะถึงหัวกระเซิงเลย เรืออะไรจะคืนให้ งานนี้ไม่ห่วยแล้ว หมั่นไส้ล้วน ๆ

“ก็ถ้าอาเป็นเพื่อนสนิทไอ้เพลิงมาสามปี อาก็จะเรียนรู้เองละครับว่าควรจะทำตัวยังไง”

“แต่เน่เพิ่งรู้จักอาได้สองวัน เรียนรู้เร็วไปนะ”

“แต่ผมรู้สึกว่ามันนานกว่านั้น” พื้นที่ว่าแค่นั้น แล้วก็อุ้มผ่านวมออกจากห้องอย่างรวดเร็ว ไม่ใช่อะไร เมื่อก็เกือบตายจริง ๆ นะนั่น

ส่วนทำไมถึงว่านาน ก็ไม่ใช่ว่าเขาเกิดระลึกชาติได้ว่าเคยรู้จักกันมาแต่ชาติปางก่อน แต่เพราะเขาเจอแต่คนแบบนี้มาตลอดต่างหากละ

ดีอรรัน เอาแต่ใจ มารยาร้อยเล่มเกวียน

ไม่ใช่แค่ไอ้เพลิงหรือกนะ ลองอาฟรอสไปเจอน้องฝาแฝดเขาสิ เจ้าพวกนั้นร้ายกว่านี้เยอะ

ท่าทางของคนทีชอบผ่านวมไปอย่างผู้กำชัย ทำให้เจ้าของบ้านได้แต่ลุกขึ้นมามองตามหลัง ยกมือลูบปลายคางด้วยแววตา... พอใจ

“ไม่เขินเลยสักนิด อ้อ ใช้ได้”

พื้นที่ไม่ได้รู้เลยว่าเมื่อก่อนเคยมีทั้งชายและหญิงอยากมา

หยอกล้อกับอาพรอสมากมายแค่ไหน แต่คนที่มีโอกาสนั้นก็กลับไม่รู้สึกรังไรไม่พอ ยังมองหนุ่มหล่อหุ่นเซ็กซี่เป็นญาติผู้ใหญ่แสนเอาแต่ใจที่ต้องดูแลเป็นพิเศษอีกนั่น แล้วแบบนี้จะไม่ทำให้ผู้ชายคนนี้สนใจได้ยังไง

ใช่ พรอสเบื่อเรื่องผู้ชาย แต่ก็เชื่อว่าจะไม่สนใจเมื่อเจอคนที่เสน่ห์ของตนไม่มีผล

เขารู้สึกว่าเด็กคนนี้เล่นด้วยได้ ผ่อนคลายได้ ทำตัวแบบที่เป็นตัวเองยังไงก็ได้

หลังจากต้องปวดหัวกับความสัมพันธ์กับอดีตภรรยาไม่เว้นแต่ละวัน การเจอคนแบบนี้ทำให้เขารู้สึกสนุกขึ้นมา

เพื่อนของหลานชายทำให้สนใจ แม้จะไม่ใช่แง่ผู้ชาย แต่ความสนใจก็คือความสนใจอยู่ดี

“ใช่ได้”

อีกครั้งที่ชายหนุ่มเอ่ย แล้วเดินไปปิดแอร์อย่างทันท่วงที

ครั้งนี้เขาพ่ายแพ้เด็กที่อายุน้อยกว่าตั้ง 18 ปีเลยนะเนี่ย

หากความพ่ายแพ้นี้เรียกรอยยิ้มกว้างประดับบนใบหน้าหล่อเหลา

อ้อหือ ไม่ใช่เล่นๆ เลย

นี่เป็นอีกครั้งที่พรอสสูทนานกับตัวเอง หลังจากตักsturรสชาติเข้มข้นเข้าปากไปคำโต ตาคมก็หันไปมองคนที่ยังง่วนววยอยู่ในครัว ปากก็เคี้ยวเนื้อวุ้นที่นุ่มจนแทบไม่ต้องใช้แรงกัดไปด้วย ชิมsturรสชาติที่ไม่ได้หากันง่ายๆ และรู้ว่าเจ้าsturหม้อนี้ไม่ได้เพิ่งทำก่อนที่แฟนที่จะขึ้นไปปลุกเขา

ชายหนุ่มได้กินของอร่อยมาแล้วมากมาย แต่ไม่อยากจะเชื่อว่า
สตูดิโอขึ้นไปได้ติด Top 10 ในใจได้อย่างง่ายดาย

“รสชาติโอเคมั๊ยครับ”

เมื่อวานแฟนทั้งคู่ไม่มั่นใจ แต่วันนี้เพื่อนหลานยิ้มกว้างอย่างรู้
ว่าเขาต้องชม แล้วก็เดาถูกเสียด้วย

“อร่อย”

พรอสไม่ใช่ผู้ใหญ่ที่จะมาผูกใจเจ็บที่ถูกเด็กกระซอกผ่านวม
ใครทำดีเขาก็ต้องชม และอาหารมื้อนี้ก็ดีจริง

เท่านั้น เด็กขี้หวงก็ยิ้มกว้างอย่างดีใจ ดูปลาบปล้มเสียยิ่งกว่า
ตอนที่เขานอนจ้องหน้าระยะประชิดไม่รู้กี่เท่าตัว จนรู้สึกเอ็นดูอยู่
ไม่น้อย

“มากินด้วยกันสิ” พรอสกวักมือเรียก ซึ่งคนฟังก็ยอมตักข้าว
มานั่งกินด้วยแต่โดยดี

“ผมน่าจะซื้อขนมปังเข้ามาด้วย น่าจะเข้ากันนะครับอา”

เมื่อวานแฟนทั้งคู่ยังดูเกร็งๆ แต่หลังจากเจอเหตุการณ์ยื้อผ้าห่ม
ไปเมื่อครู เด็กน้อยดูผ่อนคลายกับเขาลงเยอะ ใจด้านที่เป็นผู้ใหญ่ก็
เอ็นดูอยู่หรอก แต่ด้านที่ยังหนุ่มแน่นกลับลดความมั่นใจשובซาบ
นี่เขาแก่ขนาดที่ได้กรุ่นี้ไม่สนใจแล้วจริงหรือ

“เออ อาว่าจะถามอยู่พอดี ข้าวของที่ซื้อมาราคาเท่าไร เมื่อ
วานอา ยังไม่ได้จ่ายให้เลย” ชายหนุ่มมองหน้าเด็กที่กำลังกินอาหาร
ฝีมือตัวเองด้วยสีหน้าปลาบปล้ม แต่เขาก็สังเกตนะว่าข้าวของใน
ห้องครัวมันเยอะขึ้น อย่างน้อยพวกเครื่องปรุงก็วางเรียงอยู่แถวเตา

“อ้อ ผมเก็บบิลไว้ให้แล้วครับ อาจะดูเลยมั๊ย”

พอเขาพยักหน้า อีกฝ่ายก็วางมือจากช้อนแล้วเดินไปคว้า
กระเป๋าเป้ ดึงบิลสองสามใบออกมา

“มันมีทั้งของที่ซื้อจากซูเปอร์ฯ แต่บางอย่างผมซื้อจากตลาด ผมเลยจดรายการของไว้ให้อาพรอสดูครับ อาเช็กได้นะว่าผมซื้อมาจริงหรือเปล่า” คนฟังรับมากวาดสายตาดูผ่านๆ ไม่ได้เช็กจริงจัง เพราะหลานชายเขาเป็นคนฉลาด ไม่มีทางการันตีแน่ถ้าพื้นที่ไวใจไม่ได้

“งั้นอาให้ไว้หมื่นนึงแล้วกัน จะได้ไม่ต้องมาคอยเบิก หมดเมื่อไหร่ก็บอก”

“ผมซื้อมาก่อนแล้วค่อยเบิกทีหลังดีกว่าครับ ผมกลัวเอาเงินไปปนกัน” พันท์บอกอย่างไม่แน่ใจ จนคนฟังหัวเราะ โบกกระดากในมือไปมา

“เขียนละเอียดยิบขนาดนี้ยังจะกลัวอีกหรอ ถ้าไม่บอกก่อน อานึกว่าเรียนบัญชี”

สิ่งที่อยู่ในมือเขาละเอียดชนิดที่เศษสตางค์ยังใส่ไว้ให้เลย ซึ่งมันทำให้คาดเดาได้ระดับหนึ่งว่าเด็กคนนี้เป็นคนยังไ

มีระเบียบแหละแน่นอน ไม่มีใครเกลียดคนที่ทำงานเป็นหรอก “อีกอย่าง อาไม่อยากให้ใครว่าได้ว่าให้เด็กออกให้ก่อน”

หากอีกฝ่ายยังดูลังเล

“หมื่นนึงเยอะไปครับอา แค่ว่าอาหารเดือนเดียว”

พรอสขมวดคิ้ว แล้วหัวเราะ แต่ไม่ใช่ความรื่นรมย์ เป็นเสียงหัวเราะเย็นๆ เมื่อนึกถึงใครอีกคน

‘พี่ให้มาเท่านั้นจะไปพอกินอะไร บ้านนี้มีตั้งกี่ชีวิต’

เขาเคยให้ค่ากับข้าวในบ้านอย่างเดียวอยู่ที่हांหมื่น แต่เมียเก่าก็บอกว่าไม่พอ ทั้งที่ในบ้านมีคนงานแค่สองคนและเมียเก่าเขาเท่านั้น ตัวพรอสเองไม่เคยอยู่กิน เรียกว่าต่างคนต่างอยู่ แต่เพราะได้ชื่อว่าสามี เขาก็รับผิดชอบในส่วนของเขา และเป็นไปเพื่อตัด

ปัญหา เขาเลยให้เงินเมียเก่าเดือนละแสนห้า เอาไปบริหารจัดการ
เอง แต่อีกฝ่ายก็ยังบอกว่าไม่พอๆ อยู่ตลอด

ชายหนุ่มอาจจะมีเงิน แต่ไม่ได้มีเยอะขนาดที่จะให้ถูกละเล่น
อย่างที่เมียเก่าคิด เขาก็ต้องทำงานเหมือนคนอื่น ๆ ซึ่งผู้หญิงคนนั้น
ก็คงไม่มีวันพอ

พวกหลานๆ เคยบอกว่าชีวิตเขามีเรื่องผิดพลาดแค่สองครั้ง
ครั้งแรกคือรักครั้งเก่าที่เกือบทำให้เป็นบ้า

ครั้งที่สองและคาดว่าเป็นครั้งสุดท้ายคือการแต่งงานกับจูน
เพื่อตัดปัญหา

คำว่า ‘ตัดปัญหา’ คงไม่ใช่ทางเลือกที่ถูกต้องจริงๆ นั่นแหละ

“เอ่อ ผมถือไว้ก่อนก็ได้ครับ เดี่ยวสิ้นเดือนเหลือเท่าไรผม
เอามาคืนอาแล้วกัน”

พรอสหันทกลับมามองเด็กอีกคน แล้วพบว่าเขาจมกับความ
คิดมากไปหน่อยจนเปลือยแสดงออกทางสีหน้า เพราะเด็กน้อยรีบ
บอกเสียงเบา หัวหดติดกับเมื่อเช้า

ความใสๆ ซื่อๆ ของเด็กละมั้งที่ปิดไล่ความหูดหงิดออกจาก
หัวใจ

“เออจ้ อ่าให้ไปเลยไม่ต้องคืน ถ้าใช้น้อยก็ถือว่าได้ทิปเยอะ
ถ้าใช้หมดก็เท่าทุน” พรอสรู้จากเปลึงตั้งแต่ต้นแล้วว่าเด็กคนนี้
ต้องการเงิน ก็ถือว่าเป็นเหตุผลที่ให้เพิ่มจากข้อตกลงตอนแรก แต่
พื้นที่กลับสลายหัว

“ผมทำแบบนั้นไม่ได้หรอกครับ”

คนฟังหัวเราะ แต่คราวนี้เป็นเพราะขบขัน

“แลกกับอย่ามาปรับแอร์ตอนอาอนอน อ้อ อย่าขโมยผ้าห่ม
อาไปด้วยละ นั่นสินโปรด”

เพ้นท์กะพริบตาปริบ ๆ แล้วเขาก็ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเด็กคนนี้
ส่ายหน้าขยับ

“ฉันผมไม่เอาครับ อานอนแบบนั้นเดี๋ยวร่างกายก็แยกันพอดี”
แสดงว่าถ้าเจอเขาทำแบบนี้อีกก็จะปรับอีกสินะ

“เอน่า มันร่างกายอา อารู้ดี”

“แต่พี่พายจ้างผมมาดูแลอานะครับ” เด็กน้อยอ้างถึงหลาน
ชายคนโต จนว่ากลับซ้ำ ๆ

“จ้างมาทำกับข้าวให้อากิน ไม่ใช่จ้างมาปรับอุณหภูมิแอร์”

“แต่ไอ้เพลิงบอกให้ผมมาเป็นนายกำนันลอานะ ผมรับปาก
เพื่อนมาแล้วว่าต้องดูแลอากให้ดีที่สุด ผมก็ต้องทำสิ”

“นายอะไรนะ!”

พรอสสาบานได้ว่าเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก นายกำนันเกี่ยว
อะไรกับเขา เขาไม่ได้เป็นลูกบ้านของเจ้าเด็กนี้สักหน่อยย ซึ่งเพ้นท์ก็
ยิ้มแห้ง ดูเขิน ๆ กับไอ้ชื่อตำแหน่งประหลาดนั้นไม่น้อย

“นายกำนันเหมือนนางกำนัลอะอา คนดูแลอาก”

คนฟังส่ายหัวขยับ ชักไม่แน่ใจว่าหลานห่วยเรื่องที่เขาหย่าจน
เพี้ยนหรือเปล่า

“นายกำนัน? จันอาว่าเพลิงหมายถึงคนใช้นะ ไม่ใช่คนดูแล”

“มันก็ความหมายเหมือนกัน”

เขารู้ว่าไม่ใช่คน คนใช้ที่ไหนมาเถียงกับเจ้านายแบบนี้ แต่ก็...
ช่างเถอะ

“จันตกลงว่าผมถือเงินจากอาไปหมื่นนึงนะครับ ผมจะสรุปให้
อารู้ยอดทุกวัน พอสิ้นเดือนผมจะคืนเงินที่เหลือ” พอเขานิ่ง เพ้นท์
ก็สรุปรวบรัดอย่างรวดเร็ว แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “แล้วนอกจากเมนู
เนื้อ อามีอะไรที่อยากกินเป็นพิเศษมั้ย”

คราวนี้ฟรอสยิ้มเจ้าเล่ห์

“อะไรก็ได้เหรออ”

รอยยิ้มของเด็กน้อยหายไปแล้ว เหมือนจะรู้ชะตากรรม

“ก็...ส่วนใหญ่”

เพ้นท์ทำท่าจะเอ่ยเสริมกันไว้ก่อน แต่ไม่ทันเขาใจ

“นั่นผิดเผ็ดหน่อไม้”

“จนได้” คนตัวโตตกลงกับท่าครวญครางของอีกฝ่าย แต่ร่างเพรียวก็ยอมกัดฟันบอกต่อ

“พรุ้งนี้ผมซื้อมาให้” แต่คนอยากกินหน่อไม้ส่ายหัว

“ไม่เอา อาอยากกินฝีมือเพ้นท์ นี้อย่าบอกนะว่านอกจากจะไม่ฟังอาเรื่องแอร์แล้ว ยังบอกว่าทำกับข้าวไม่ได้อีก ไหนว่าเป็นนายกำนัลของอาไง อาต้องการแค่นี้ทำให้ไม่ได้เหรออ” เขาเอาตำแหน่งนั้นมาอ้างกลับไป จนเด็กน้อยกะพริบตาปริบๆ เริ่มเม้มปากเข้าหากันแน่นขึ้นทุกทีอย่างจนมุม

“ผมไม่รู้ว่าผมจะหาซื้อหน่อไม้สดได้มัย”

แล้วบอกด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ จนคนทางนี้ถามกลับด้วยน้ำเสียงโลเซื่อ

“ไหนดว่าเป็นนายกำนัลอาไง อาบอกว่าอยากกินมาหลายวันแล้วนะ แค่นี้ทำไม่ได้เหรออ สงสัยต้องไปคุยกับเจ้าพายุเจ้าเพลิงเรื่องสัญญาจ้างกันใหม่แล้ว”

เพ้นท์หน้าเสียไปแล้ว และถ้าเขามองไม่ผิด เด็กน้อยตาเริ่มปริ้มๆ น้ำ

ตอนแรกเถียงกันไม่เห็นกลัว พอบอกจะเลิกจ้างนี้ทำท่าจะงอแง

น่าเอ็นดูจริง ๆ

นายพัทธ์ธีระหัวเราะในลำคอ เพราะเห็นที่เขาจะได้คำโปรด
คำใหม่แล้ว

“ว่าไงนายกำนัล”

“ผม...ผมจะฟ้องกรมแรงงานว่าโดนนายจ้างก่กั้นแกล้ง”

“งั้นอาจจะฟ้องกรมสุขภาพว่าคนดูแลปล่อยให้อานอนหนาว”

เขามองตาเด็กน้อยอย่างเอาแต่ใจ และเชื่อมัยว่าคำชู้ไร้สาระ
ที่ไม่รู้ว่าถูกรุมหรือเปล่าทำให้อีกฝ่ายพื้มพำเสี่ยงงอน

“ผมจะพยายามหามาทำให้ แต่ไม่รู้ว่พรงนี้หรือเปล่านะ”

พรอสหัวเราะ ทั้งที่นึกแปลกใจ...เขาเคยสนุกกับการแกล้งเด็ก
ด้วยเหร

ไม่ะ ที่ผ่านมาก็มีแต่ปลอบมีแต่โอ้หลาน ไม่คิดเหมือนกัน
ว่าการแกล้งเด็กวัยเท่าหลานจะสนุกขนาดนี้

ไม่สิ ไม่ใช่เพื่อนหลาน นี่มันนายกำนัลของเขา ต้องตามใจเขา
นี่ะ หึๆ ชักชอบแล้วสิ